KAMPUS BAĞLARI

A.B.D. Dışişleri Bakanlığı – Uluslararası Bilgi Programları Dairesi

A.B.D. DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI / AĞUSTOS 2009
SAYI 14/NO. 8
http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html

Uluslararası Bilgi Programları:

Koordinatör	Jeremy F. Curtin
Genel Yayın Yönetmeni	Jonathan Margolis
Tasarım Yönetmeni	George Clack
Yazı İşleri Müdürü	Richard W. Huckabey
Yönetici Editör	Charlene Porter
Yardımcı Editör	Joshua K. Handell
Yapım Müdürü	Janine Perry
Grafik Tasarım	Sylvia Scott
Editör	Kathleen Hug
Fotoğraf Editörü	Ann Monroe Jacobs
Kapak Tasarımı	David Hamill
Referans Uzmanı	Martin Manning

Kapak: eJournal USA için Teshkeel Medya tarafından özel olarak tasarlanan kapağımızda "99" isimli karikatür dizisindeki üç karakter yer almaktadır. Şifacı Bari (orta, sol), yaraları ve kırık kemikleri iyileştirmek için enerji yönlendirir. Kudretli Cabbar (orta), kaslarını şişirerek sıradışı bir güçe ulaşır. Işık Nur (ortada, ayakta) kişilerin kendi içlerindeki gerçeği kullanarak onları algılama ve onlarla yüzleşme gücüne sahip. "99"un yaratıcısı olan Naif Al-Mutawa ile yapılan söyleşi, "İki Ulus Arasında Geçen Bir Hayattan Süper Kahramanlar Doğuyor" isimli makalede yer alıyor.

Kapak sanatçısı: Ron Wagner
Renk: Steve Buccellato
Grafik Harfler: Albert Deschesne, Comicraft

'99' un telif hakkı, Teshkeel Medya Grubu tarafından saklıdır.
Karşı sayfa grafik: Al-Mutawa'nın "99"undan bir kahraman daha. Birleştirici Jami'nin mühendislik ve elektronikteki dehasıyla ortaya çıkan süpergüçleri, hem sınıf ortamında uygun, hem de adalet için verilen mücadelede.

Sanat: June Brigman ve Roy Richardson
Renk: Steve Buccellato

Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı Uluslararası Bilgi Programları Dairesi her ay e-Journal USA logosu altında bir elektronik dergi yayımlamaktadır. Bu dergiler Amerika Birleşik Devletleri ve uluslararası toplumu ilgilendiren ana konuları ele almakla birlikte, A.B.D. toplumunu, değerlerini, düşünce ve kuruluşlarını anlatıyor.

Her yeni sayı ayda bir İngilizce olarak, daha sonra da Fransızca, Portekizce, Rusça ve İspanyolca olarak yayımlanır. Seçilmiş bazı sayılar Arapça, Çince, Farsça ve diğer dillerde de ihtiyaca göre yayımlanır. Dergilerin her biri cilt (yayımlandığı yıl sayısı) ve sayıya (yıl içinde çıkan sayı adedi) göre kataloglanmaktadır.

Dergilerde ifade edilen görüşler her zaman A.B.D. hükümetinin görüş veya politikalarını yansıtmayabilir. A.B.D. Dışişleri Balkanlığının içerik ve dergilerin bağlantılı olduğu internet sitelerinin erişilebilirliği konusunda hiç bir sorumluluğu yoktur. Sorumluluk yalnızca bu sitelerin yayımcılarına aittir. Dergi açıkça belirtmediği takdirde A.B.D. dışında çoğaltılabilir ve çevirisi yapılabilir. Telif hakkı kısıtlaması olan durumlarda dergide belirtilen telif hakkı sahiplerinden izin alınması gereklidir.

Uluslararası Bilgi Programları Dairesi yayımlanacak olan dergilerin bir listesinin yanı sıra, mevcut ve eski sayıları değişik elektronik formatlarda *http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html* adresinde okurlara sunmaktadır. Yorumlarınızı bölgenizdeki A.B.D. Elçiliğine veya yayım büromuza iletmenizi rica ederiz.

Editör, *eJournal USA*
IIP/PUBJ
SA-5, 1st Floor
U.S. Department of State
2200 C Street, NW
Washington, DC 20522-0501
United States of America
E-mail: *eJournalUSA@state.gov*

Bu sayı hakkında

Miladi takvime geçmeden yüzyıllar önce, alimler Budizm hakkında bilgi edinmek üzere Pakitan'ın Taksila şehrine giderlerdi. Yunanlılar, Zerdüşt'ün öğrencisi olmak için, Pers İmparatorluğu'na kadar seyahat ederlerdi. Romalılar ise, Antik Yunan dili ve yaşam tarzını araştırırlardı.

Bu yılın Ağustos ayında, yüzbinlerce öğrenci yüksek öğrenim amacıyla başka bir ülkeye gitmek için evlerinden ayrılırken, kökleri çok eskilere dayanan bu kadim geleneği sürdürüyor. Önümüzdeki yıl içinde 600,000'den fazla gencin bir çeşit eğitim görmek amacıyla A.B.D.'ye geleceği öngörülüyor. Geldiklerinde 50 eyalete dağılmış üniversite kampüslerinden birine yerleşecek ve çeşitli akademik topluluklar tarafından içtenlikle karşılanacaklar.

Aynı süreçte, sayıları 200,000'i bulan Amerikalı öğrenci de ülkelerinden ayrılarak yurtdışında eğitim görecek. Uluslararası eğitim öğrenciler, aileleri ve okulları için bir gereklilik olmanın ötesinde, aynı zamanda da ulusal politika gereğidir. Uluslararası eğitim programlarının teşvik edilmesi ve desteklenmesi, uzun yıllardır Amerikan dış politikasının kilit öğelerinden biri olmuştur. Henüz birkaç yıl öncesinde A.B.D. Senatosu, bu çabalardaki kararlılığını bir kez daha beyan ederek, öğrencilere uluslararası eğitim vermenin "barışcıl bir küresel topluma ulaşma yolunda" son derece önemli bir yöntem olduğunu vurguladı.

Uluslararası dolaşım, dünyanın giderek daha da küçülmesini sağlarken ve küreselleşen ekonomi sayesinde iş hayatı, ticaret ve iş gücü ulusal sınırlardan taşmakta iken, başka dillere hakim olmanın ve başka kültürleri tanımanın genç insanlar için oldukça arzu edilen vasıflar haline geldiği gerçeği de gittikçe daha net bir şekilde görülüyor.

Yaşanmakta olan küresel ekonomik gerileme kısa vadede yurtdışında eğitim görmek isteyen bazı öğrencilerin bu isteklerini biraz ertelemelerine yol açsa da, uzun vadeli eğilim araştırmaları yüksek öğrenim için yurtdışına çıkmayı arzu eden gençlerin sayısının arttığını gösteriyor. 20 yıl öncesine oranla, eğitim için başka ülkelere giden öğrenci sayısı bugün ikiye katlanmış durumdadır. Ve, geçmişte ekonomi ve güvenlik ile ilgili kaygılar nedeniyle Amerika'ya gelen öğrenci sayısında kısa vadeli düşüşler görülse de, normal şartlara dönüş hızlandıkça misafir öğrenci sayısının da yükselişe geçtiği bilinmektedir. Açıkça görülmektedir ki, gençlerin bakışlarını uzak ufuklara yönlendiren doğal eğilimlerine uzun süre gem vurulması mümkün değil.

EJournal USA'in bu sayısında, uluslararası öğrenim deneyimini yaşamakta olan gençlerle; yakın zamanda bitirdikleri yurtdışı eğitiminin verdiği dersleri henüz özümsemekte olan yeni mezunlarla; ve kendi deneyimlerini değerlendirerek evlerinden uzakta keşfettikleri fikirlerin ve derslerin hayatları üzerindeki etkilerini bizlerle paylaşan o-kadar-da-genç-olmayan kişilerle tanışıyoruz. Ve, ebeveynler de çocuklarının yurtdışı eğitim maceralarından nasıl olgunlaşarak, daha atılgan, daha parlak şahsiyetler olarak döndüklerini anlatıyor bizlere. Ayrıca, bu derginin kapağını kapattığında öğrenim hayatında bundan sonraki adımın yurtdışına doğru olacağına karar veren genç okuyucu için de bazı faydalı bilgiler ile tavsiyeler sunuyoruz. ■

THE 99 are copyright © 2009 Teshkeel Media Group

— Editörler

A.B.D. DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI / AĞUSTOS 2009 / SAYI 14/NO. 8
http://www.america.gov/publications/ejournalusa.html

KAMPÜS BAĞLARI

NELER ÖĞRENECEKSİNİZ

4 **Bir Kültür Aracısına Dönüşmek**
PANEL
Amerikan Üniversitesi'nde okuyan 6 uluslararası öğrenci ile Washington, D.C.'deki kampüs hayatları ve deneyimleri hakkında sohbet.

6 **Kızım Olgunlaştı, Serpildi**
Amerikan Üniversitesi'nde düzenlemiş olduğumuz uluslararası öğrenci panelinin katılımcılarından birinin babası Vikram Murthy, kızını eğitimi için Amerika'ya gönderme kararını anlatıyor.

9 **Uluslararası Öğrenciler Ailesi**
1970'li yıllarda kendisi de değişim programı öğrencisi olan Sri Lanka'lı baba Mangala P.B. Yapa, kendi deneyimini 2000'li yıllarda Amerikan Üniversitesi'nde okuyan kızınınki ile kıyaslıyor.

13 **İsveç'te Altı Yıl**
CHARLOTTE WEST
Değişim programı öğrencisi olarak İsveç'e giden bir Amerikalı, hayatının yönünü buluyor.

15 **İşte Buradayım, Genç Bir Ağaç Gibi**
NAJWA NASR
Lübnanlı bir dilbilimi profesörü, bir araştırma değişim programı için ziyaret ettiği Birleşik Devletler'de, önceki nesillerden Arap göçmenlerin pek de bilinmeyen tarihini keşfetti.

17 **Umut ve Dostluk Galip Geldi**
ROMAIN VEZIRIAN
Ermeni kökenli bir Fransız üniversite öğrencisi Oklahoma'da bir üniversitenin kampusünde geçen bir dönemde, bir önyargı mirasının üstesinden nasıl geldiğini anlatıyor.

19 **İki Ulus Arasında Geçen Bir Hayattan Süper Kahramanlar Doğuyor**
NAIF AL-MUTAWA ILE BIR SÖYLEŞI
Kuveyt'li bir psikoloğun iki ülkede yetişmiş olması, yarattığı çizgi roman dizisi "99" ile çeşitlilik ve hoşgörü mesajını yaymasına yol açtı.

21 **Hoşgörü İçin Yazmak**
Naif Al-Mutawa'nın ilk yazı projesi, en genç okuyuculara başkalarındaki farklılıkları kabul etmeyi öğretmek anlamında bir girişimdi.

23 **Chuck Norris ve Kendimi Bulma Arayışım**
MEGHAN LOFTUS
Değişim Programı ile İspanya'da bir sömestr geçiren Amerikalı bir öğrenci, kendisiyle ilgili öğrendiklerini ve başka kültürlerden olan gençler ile neler paylaştığını aktarıyor.

25 **Harvard'a Yolculuğum**
SIYABULELA XUZA
Güney Afrikalı bir öğrenci, annesinin mutfağında gerçekleştirdiği deneyin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Harvard Üniversitesi'ne giden yolu nasıl açtığını anlatıyor.

NEDEN ÖNEMLİ

27 **Uluslararası Eğitimin Artıları**
ALLAN GOODMAN, ULUSLARARASI EĞITIM ENSTITÜSÜ ÜYESI VE İCRA KURULU BAŞKANI
Rekor sayıda Amerikalı ve uluslararası öğrenci, ülkelerinden ayrılıp, yurtdışında eğitim için başka ülkelere akın ediyorlar.

30 **Başarıya Pasaport**
Uluslararası değişim programlarının katılımcıları, üst düzey profesyonel başarılara imza atıyorlar.

32 **Kısa Bilgiler**
Amerika Birleşik Devletleri'ndeki yabancı öğrenciler ve değişim programı ziyaretçileri hakkında temel istatistikler.

NASIL YAPILIR?

33 **A.B.D. Vizeleri ile ilgili Temel Hususlar**
Vize almanın temel adımları ve bu süreç hakkındaki yanılgıları düzelten bir özet.

35 **Sosyal Ağlar ve Yurtdışında Eğitim**
CHARLOTTE WEST
Uluslararası öğrenciler eğitim deneyimlerini zenginleştirmek için sosyal ağlara başvuruyorlar.

37 **A.B.D. Sınırlarında Yeni Koşullar**
Yurtiçinde ve yurtdışında seyahat eden A.B.D. vatandaşları için yeni koşullar 2009-2010'da yürürlüğe giriyor.

38 **Hazırlan…Gidiyorsun**
Yurtdışı seyahatine kendinizi hazırlamak için bir kaç adım.

41 **Kaynakça**
Kitaplar, Raporlar, Web siteleri ve uluslararası eğitim ile ilgili diğer referans kaynakları.

Bir kültür aracısına dönüşmek

Amerikan Üniversitesi'ndeki Uluslararası Öğrencilerle Sohbet

Yeni bir üniversite öğretim dönemi başlarken, yaklaşık 600,000 uluslararası öğrenci Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kampüslerde yerlerini alacak. 200,000 Amerikalı genç de zıt doğrultuda, alıştıkları ortamdan ayrılarak değişik bir kültürde eğitim görmek üzere yola çıkacak. Tabii ki, bu yüzbinler arasında hiç biri tıpatıp aynı deneyimi yaşamayacaktır. Ancak, uluslararası öğrenciler hikayelerini paylaştıkça yeni bir ülkede, yabancı bir yerleşkede kendi yerlerini edinmek konusunda ortak bazı temaların oluştuğunu sıklıkla görüyoruz. EJournal USA *Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Charlene Porter, Washington D.C.'deki Amerikan Üniversitesi'nde (A.Ü.) küçük bir öğrenci grubu ile birlikte birkaç saat geçirdi:*

José Enriquez'in izni ile kullanılmıştır

José Enriquez (soldan üçüncü) Amerikan Üniversitesi'nden arkadaşları Paul Colombini, Brigitte Basile ve Xingni Liang ile birlikte Shenandoah Dağları'nı keşfetti.

- *Akhmet Ishmukhamedov, Kazakistan, Siyasal Bilimler, 2009 Lisans (BS)*
- *Shanika Yapa, Sri Lanka, Kamu İletişimi Lisans Öğrencisi*
- *Gayatri Murthy, Hindistan, Uluslararası İletişim, 2009 Yüksek Lisans (MA)*
- *José Enriquez, El Salvador, Uluslararası Kalkınma, 2009 Yüksek Lisans (MA)*
- *Stephanie Ayeh, Gana, Ekonomi/Uluslararası Etütler Lisans Öğrencisi*
- *Gihae Song, Güney Kore, Sanat Yönetimi, Master Öğrencisi*

Soru: Akhmet, yeni mezun bir siyaset bilimci olarak, bu konudaki öğrenimini en iyi şekilde yapabileceğin yerin Washington olduğunu düşünerek mi geldin? Öyleyse neden?

Akhmet: Aslında Kazakistan Bolaşak Başkanlık Burs Programı kapsamında eğitimimi sürdürüyordum. Burs için gerekli tüm belgeleri verdiğimde, beni hangi üniversite ve şehre göndereceğine devlet karar verdi. Uzmanlık alanımın kamu yönetimi olduğunu göz önüne alarak, başlıca devlet kurumlarının bulunduğu şehir olarak Washington D.C. seçildi. Burs yöneticileri, daha önce kamu yönetimi ile ilgili öğrencileri bu üniversiteye gönderdikleri için, benim belgelerimi de Amerikan Üniversitesi'ne yolladılar. Üstelik, sıralamada epeyce yüksekte yer alan Amerikan Üniversitesi Kamu İşleri Okulu'na *(American University School of Public Affairs)* kabul edildim. Geldiğimde, öğrenim görmek ve siyasal bilgiler lisans derecemi almak için, buranın harika bir ortam olduğunu anladım.

Soru: Seçim yılı olarak geçtiğimiz yıl, Birleşik Devletler ilk Afrika kökenli Amerikalı başkanını seçtiğinde, Washington'da siyasi gelişmeleri izlemek için önemli bir zamandı. O süreç ile ilgili gözlemlerini aktarır mısın?

(c). AP Images/ Charles Rex Arbogast

Barack Obama Ocak 2008'de bir seçim turu esnasında başkan adayı olarak Amerikan Üniversitesi'ndeki öğrencilerle kaynaştı. Gayatri Murthy, "insanların hayallerindeki Amerika'yı" görmesini, o gün Obama'nın yaptığı konuşmaya bağlıyor.

Akhmet: Son seçimlerde burada olduğum için çok mutluyum. Seçimlerin insanları ne kadar heyecanlandırdığını gözlemledim. Bunun sonucunda, genel seçimlere yüksek oranda seçmen katılımı oldu. Dahası, kimin kazanacağını tahmin etmek de zordu. Örneğin, geçen ilkbaharda hocalarımdan birine "Kimin kazanacağını düşünüyorsunuz; McCain mi, Obama mı?" diye sordum. "Muhtemelen McCain kazanır" dedi. Ekim ayında ise, "Muhtemelen Obama kazanır" dedi. Buradaki ön seçimlere, kurultaylara, politikanın işleyişine bakacak olursanız, dünyanın her yerinden farklı olduğunu görürsünüz.

Soru: Shanika, sen kamu iletişimi okuyorsun ve başkanlık seçimleri süresince şüphesiz medya ile ilgili pek çok konu tartışıldı. Sen neler gözlemledin?

Shanika: Bence bunun olumlu ve olumsuz pek çok yönü vardı. Örneğin, tartışmaların halka açık yapılması çok faydalı idi. Arkadaşlarımdan biri gerçekten de kime oy vereceğine bu tartışmaları izleyerek karar verdi – ki ben bunu oldukça yadırgadım, ama o böylece karara vardı.

Soru: Neden bunu yadırgadın?

Shanika: Çünkü burada, yani Amerikan Üniversitesi'nde farkına vardım ki, insanlar ya Demokrat ya da Cumhuriyetçi. Kuvvetli parti bağlılıkları var, ve iki partiden birine güçlü bir yakınlık hissetmeyen pek az kişi bulunuyor.

Soru: Yani, bahsettiğin arkadaşın gördüğün diğer Amerikalılardan farklı mıydı?

Shanika: Evet. Tartışmalardan birini kaçırmış olduğunu biliyorum. Sonradan online olarak izleyebilmek bir karara varmasında çok yardımcı oldu. Öte yandan, bayan adaylar ile karşılaştırıldığında, medyanın erkek adaylara karşı daha taraflı davrandığını düşündüm. Yan dal olarak kadın ve cinsiyet etütleri okuduğum için bunu önemsiyorum, aldığım dersler esnasında da bu konuda epey konuştum. Gerçekten adil değildi bu. Bu konuda bir sorun olduğunu düşünen çoğunluğun bir parçası olduğumu hissettim, özellikle de Senatör (Hillary Rodham) Clinton ve Vali (Sarah) Palin'e medyanın yaklaşımı açısından. Onlar, erkek adaylara yapılmadığı kadar didik didik bir şekilde incelendiler.

Gayatri: Buraya ilk gelişim 2007 yılının Ağustos ayında idi. Amerika hakkındaki fikirlerim popüler kültür, edebiyat ve babamın anlattıklarından ibaretti. Kafamda canlanan Amerika resmi; Simon and Garfunkel ve Mall'da *(Washington D.C.'de çeşitli gösterilerin yapıldığı alan)* yürüyüş yapan kalabalıklardan oluşuyordu. *(Gülüşmeler)* Babamın anlattığı bunlardı, ama ilk dönem edindiğim izlenimler bu ideal Amerika resmi ile pek de bağdaşmadı. Sonra, 2008 ilkbahar döneminde Obama'nın A.Ü.'ye gelişini hatırlıyorum. Bu, (Senatör) Ted Kennedy tarafından desteklendiği konuşma idi. Ve, herşey orada oldu.

Kızım Olgunlaştı, Serpildi

Vikram Murthy

Amerikan Üniversitesi'nde düzenlemiş olduğumuz uluslararası öğrenci panelinin katılımcılarından Gayatri Murthy'nin babası Vikram Murthy, uluslararası eğitimin diğer yüzünü bize anlatıyor. Murthy, Mumbai (Bombay), Hindistan'da yaşayan ve çalışan bir elektrik mühendisi.

Gayatri, Birleşik Devletler'de lisansüstü eğitimini sürdürmek konusunda kararlı olduğunu açıkladığında, eşim de ben de bu fikre sıcak baktık. Herhangi bir direniş göstermedik, ama bizi huzursuz eden iki husus vardı: A.B.D.'de eğitim görmesine yetecek finansmanı nasıl sağlayacaktık, ve Gayatri yabancı bir ortamda bağımsız olarak yaşamını nasıl sürdürebilecekti?

Mumbai'de bu problemlerin bazıları ile ilgili bize yol gösteren ve pek çok endişemizi yatıştıran bir danışman ile tanışıp konuştuğumuz için çok şanslıydık. Onunla tanıştıktan sonra Gayatri, eşim ve ben bu süreci daha rahat ve güven içinde atlatmayı başardık. Daha sonra, Gayatri Amerikan Üniversitesi'nde okumak üzere prestijli bir burs kazandı – ki, bu hem parasal kaygılarımızı azalttı, hem de bizi çok gururlandırdı.

Ayrılık anı geldiğinde, karım ve ben biraz daha fazla heyecanlıydık tabii. Bizimle Mumbai'de geçirdiği 22 yıl süresince Gayatri hiç evden uzakta yaşamamıştı. Orada onu karşılayacak ya da danışabileceği, yön gösterebilecek yakınlarımız olmadığından, en çok da Gayatri'nin Washington'da geçireceği ilk birkaç hafta bizi endişelendiriyordu.

Gayatri, ikimizden birinin refakati olmadan, tek başına yola çıkmaya kararlıydı. Sonunda, Hindistan'da yakın bir arkadaşının kızkardeşi olan. Washington'da yerleşik bir bayanla bağlantı kurmayı başardı. Bu tanıdık kişi Gayatri'yi karşıladı ve kendi evini bulana kadar birkaç hafta ona kalacak yer teklif etti.

Doğruyu söylemek gerekirse, hepimiz de ayrılık acısı yaşadık. Biz ebeveynler olarak akşam işten eve döndüğümüzde tek çocuğumuzun varlığını özledik. Gayatri de hem evinin sıcaklığını ve rahatlığını, hem de Mumbai'de yaşamanın verdiği güveni özledi.

Onu özlesek de, eşim ve ben Amerika'da yaşadığı iki yıl içinde Gayatri'nin çok olumlu bir değişim geçirdiğini görüyoruz. Artık çok daha fazla özgüven sahibi ve kendini çok daha açık ifade edebiliyor. Bize danışmak ihtiyacı hissetmeden, rahatlıkla özel ve profesyonel hayatıyla ilgili kararlar verebiliyor. Çocukluğundaki sessiz yapısının tersine, çoğu toplulukta sohbetin tam ortasında yer alıyor; bunu da kolaylıkla ve doğal bir beceriyle yapıyor. Kişiliğindeki değişim Mumbai'deki St. Xavier Üniversitesi'nde başgöstermişti, ama kızım A.B.D.'deki ortamda olgunlaştı, serpildi.

Fotoğraf: Narayan Raju/ Vikram Murthy'nin izni ile kullanılmıştır.

Vikram Murty (sağda) Birleşik Devletler'de öğrenim görmenin kızı Gayatri üzerinde olumlu etkileri olduğunu söylüyor.

Diğer anne-babalar da çocuklarını bizim gibi başka bir ülkeye göndermeliler mi diye sorabilirler. Kolayca cevap veremem. Bir çocuğun "yabancı" bir ortama uyum sağlama kapasitesinin geçmişi ve yetiştirilme tarzına bağlı olduğuna inanıyorum. Kırsal kesimde ya da küçük şehirde yetişen bir çocuk, çetin yaşam koşullarına sahip ve değişime hızlı uyum gerektiren şehirlerde büyüyen bir çocuğa göre daha fazla zorluk çekecektir. Ebeveynler ve sosyoekonomik altyapı çocuğun değişime uyum sağlama becerisi üzerindeki önemli etkenlerdir. İngilizceye aşina olmak da etkili diğer bir unsur. Amerika Birleşik Devletleri'ne giden çoğu Hintli öğrenci için dil doğal bir avantaj, ama diğerleri için hiç de öyle değil.

Tüm bu söylediklerime rağmen, Hintli ailelere şu tavsiyede bulunabilirim: Yurtdışında eğitim görmek, çocuklarınızı bağımsızca yaşayabilen, hem özel hem de profesyonel yaşamlarında kendi yararları doğrultusunda kolayca karar verebilen yetişkinlere dönüştüren bir deneyim. ■

Arkadaşlarım ”Mutlaka gitmeliyiz!” diyorlardı. Sabah saat 5’te uyanıp bu konuşma için sırada beklediğimizi hatırlıyorum. İşte o andan itibaren, 2008 yılının geri kalanında, o idealizmi gördüm. Yelpazenin neresinde olursa olsun, insanlar konuşuyorlardı ve hararetle ilgilendikleri konular vardı. Bense, insanların hayallerindeki Amerika’yı görüyordum, özellikle de ana babalarımız ile aynı kuşaktan olanların. O kuşak Amerika’yı hayal ettiğinde aklına Vietnam Savaşı’nı protesto edenler, Beat Kuşağı şiirleri falan geliyordu, ve ben de bunu görebiliyordum. Herşey birazcık daha canlıydı, o kadar.

Soru: Sabah 5’te kalktığınız o konuşma gününü anlat bize. Arkadaşların seni yataktan çekiştirerek mi kaldırdı?

Gayatri: Yok, ben de “Bunu görmeliyim” diyordum. Uluslararası iletişim okuduğum için, kendini iyi ifade edebilen ve toplumun çeşitli kesimleri ile iletişim kurabilen insanları takdir ediyorum. Yani ilgiliydim, ama ille de gitmem gerekmiyordu. 4 Kasım’da (2008 Amerikan seçim günü) ise heyecanlıydım. 20 Ocak’ta (Başkanın görevi devraldığı gün) heyecanlıydım. O gün de, “gitmem lazım. Bu anı kaçırmak aptallık olur” diye düşünüyordum.

Soru: Bu kadar siyaset yeter, biraz da akademik deneyimlerinizden bahsedelim. Gayatri hazır ısınmışken, sen bana Birleşik Devletler ile Hindistan arasında ders işleme süreçleri açısından ne gibi farklılıklar olduğunu anlat.

Gayatri: Ne okuduğunuza bağlı, ama büyük ölçüde Hindistan’da dersler yukarıdan aşağıya verilir. Hocalar sınıfta neyi işlemeleri gerektiğine dair gayet sabit fikirlerle gelirler derse. Ben oldukça büyük bir Cizvit kolejine gidiyordum; her sınıfta yaklaşık 300 kişi vardı. Sınıfta herhangi bir sohbet ortamı oluşması zordu, ve tabii bu da biraz ilgisizliğe yol açıyor. Bizim sistemimiz, İngiliz sistemindeki gibi tamamen son sınavlara yönelikti. Bütün yıl sınıfta otururs un ve yıl sonunda tek bir günde öğrendiklerinin tamamını geri dökersin, olur biter. Dönem ödevleri, sunumlar yoktur. Bunun tek istisnası edebiyat dersiydi – daha tartışma odaklı ve daha tenha bir sınıftı.

Buraya geldiğimde en önemli fark; düşüncelerini söylemeye, sınıfta elini kaldırıp aynı fikirde olmadığını belirtmeye teşvik edilmemizdi. “Benim dünya görüşüm farklı” demeye. Bu şekilde hepimiz öğreniyoruz, ve Amerikan sınıflarının en güzel yönü de bu.

José: Katılıyorum. Ben Guatemala’da okudum, ve şartlar Gayatri’nin anlattıklarına çok benziyordu. Tartışmaya pek sıcak bakılmıyordu. Bazen hocalar otoritenin kendilerinde olduğunu gösterirlerdi; onlarla tartışmak riske girmek demekti. Bana sorarsanız en büyük fark bu. Uluslararası kalkınma programında çeşitli görüş açılarının seslendirildiği tartışmaları gerçekten çok sevdim.

Gayatri Murthy’nin izni ile kullanılmıştır.

Hindistan’ın sıcak batı sahillerinden gelen Gayatri Murthy (solda) karlı bir Aralık gününde Amerikan Üniversitesi’nde arkadaşları Shanti Shoji (üstte) ve Maria Fiorio (sağda)’ya sarılıyor.

Soru: Kişisel olarak, sınıftaki farklı davranış biçimlerine uyum sağlamak senin için zor oldu mu?

José: İlk dönemde zordu. Biraz İngilizcem vardı ama yüzlerce sayfalık İngilizce metinler okumamız gerekiyordu. Bunun için gereken hızlı okuma yetisine sahip değildim. Ayrıca, bir sınıf arkadaşıma ya da profesörüme karşı tamamen zıt bir fikri dile getirmenin, örneğin “Üzgünüm ama bu konuda sizinle aynı fikirde değilim” demenin dinamiklerini tam olarak anlayamıyordum. Dolayısıyla, buna alışmak bir süreç gerektirdi.

Stephanie: İlk zamanlarda lafa atlamaya alışmak kesinlikle çok zordu. Bazen insanların sırf ne kadar zeki olduklarını göstermek için tartışmaya dalıverdiklerini hissediyordum. Benim sorunum bu noktada başlıyordu. Hocaya saygı göstermek ile kendi görüşlerini ifade etmek arasındaki ince çizgi tam olarak nerede? Zaman zaman bu çizginin aşıldığını hissediyorum. Şimdi bile – ki ben son yıldayım, hala o şekilde lafa atlamak bana zor geliyor.

Gihae: Tamamen aynı fikirdeyim. Bazı öğrencilerin hocalara karşı gerçekten kabalık ettiğini düşünüyordum. Profesörlerin eğiticiden ziyade birer kolaylaştırıcı olarak, fazlaca yetki sahibi olmaksızın sınıfta bulunduklarını düşünüyordum.

Geldiğim ilk dönem epeyce okuma yapmam gerekti. Okuduklarımı yanlış anlamış olabileceğimden korktuğum için sınıfta konuşmuyordum. O günlerde özgüveni-

mi biraz yitirdim. Bu da, arkadaşlarım ve bazı hocalarımın okumadığıma ya da ele aldıkları konular hakkında düşünce/fikir sahibi olmadığıma inanmalarına yol açtı. Oysa bu durum yetiştirildiğim kültür ile bağdaşmıyordu. Biz sınıfta konuşmak değil, dinlemek zorundaydık. Bu nedenle, ilk dönem oldukça zor geçti.

Soru: Zamanla sınıfta daha katılımcı hale geldin mi?

Gihae: Hala sessizim. Fakat, hocalarla konuşmaya başladım. Kendiliğimden anlatmak ya da lafa atlamaktansa, konuşmak için bana biraz zaman verdikleri takdirde soruları yanıtlayabileceğimi anlatıyorum onlara. Her döneme başlarken hocalara bu durumu açıkladım. Onlar da kültürel farklılıklarımı anladılar. Ve, fırsat verildiğinde ben hazırdım.

Soru: Sınıfta konuşulan lisanı anlamak bir sorun, ama Amerikalı öğrencileri ve kendi aralarında nasıl konuşup anlaştıklarını anlamak sizlerin daha da gayret göstermesini gerektirmiş olabilir. Resmi olmayan ortamlarda yaşıtlarınız ile iletişim kurmakta zorlandınız mı?

Gayatri: İngilizce zaten benim ilk lisanımdı; bu benim için daha ilk baştan bir avantaj oldu. O anlamda bir kültür şoku yaşamadım. Bombay (Mumbai) gibi büyük bir şehirden geliyorum; 20 milyon kişinin yaşadığı bir şehirden gelen biri olarak, benim "alan" kavramım çok farklı. Bizler buna alışık değiliz. "Özel alan" kavramı bizde geçerli değil.

Buradaki insanlar arasında "alan" büyük bir mesele. Hatta dostluk kavramı ve sınırlarınızı belirliyor; arkadaşınızdan neler bekleyip bekleyemeyeceğinizi de. İlk zamanlarda doğal tepkim şu oldu: "Evimi özlüyorum. Sabahın 2'sinde arkadaşımı arayıp bir şey soramıyorum". Hüzünlüydüm ve iki ülkeyi sürekli birbiriyle kıyaslayıp, karşılaştırıp duruyordum. Zaman içinde her iki kültürü de olduğu gibi görme noktasına geliyorsunuz. Toplumlara hem içeriden, hem de dışarıdan bakabiliyorsunuz. Burada, Hindistan'ın sözcüsü haline geldim. Eve döndüğümde ise, Amerika'dan gelen, onların gerçekte nasıl olduğunu anlatabilen çocuğum.

Soru: Bu, kıyaslama-karşılaştırma evresini geçerek şartları ve kültürel farklılıkları olduğu gibi kabullenme aşamasına vardığın anlamına mı geliyor?

Gayatri: Evet. Bunlar farklı varoluş sistemleri. Tıpkı Hindistan'da ve Amerika'da trafik kurallarının farklı olması gibi. Sistem bu, böyle gelişmiş, ve siz de olduğu gibi görüyorsunuz. Ancak bunun olumsuz bir yönü de var, çünkü her yerde yabancılaşabiliyorsunuz, iki dünya arasında boşlukta kalmak gibi. Bu dönem kültürlerarası kıyaslamalı bir derste, bir terim öğrendim: Kültürel aracılık/simsarlık. Umudumuz, birer kültür aracısı haline gelmek.

Soru: Bu soruyla masayı dolaşalım. Kültürel uyum açısından en zorlandığınız konular nelerdi?

Akhmet: Ben çok açık bir insanım ve yeni şartları memnuniyetle karşılarım. Birleşik Devletler'e gelmeden önce bir değişim programı ile Güney Kore'ye gittim. Kore kültürüne uyum sağlama sürecinden geçtim. O uluslararası deneyimden dolayı A.B.D.'de karşılaşabileceğim bazı zorluklara karşı hazırlıklıydım, mesela değişik iletişim tarzlarının yaratabileceği zorluklarlara. Amerikalı öğrencilerin her konuda konuşmaya çok açık olduklarını fark ettim. Ancak, ben onlarla dini konuları konuşmaktan rahatsızlık duyuyordum. Kazakistan'da bu konuyu yaşıtlarımızla nadiren konuşuruz. Açık fikirli olmaya, Amerikalı öğrencilerin bakış açılarını anlamaya çalışarak ve pek çok soru sorarak bu tür sohbetlere de kolaylıkla alıştım.

Kültürel uyum gerektiren diğer bir konu da hoca-öğrenci ilişkisine alışmaktı. Burada profesörler sınıfta daima katılımcı, aktif olmanızı istiyorlar. Öğrencileri sınıf tartışmalarına katılmaya teşvik ediyorlar. Kazakistan'da hocalar istese de bunu açıkça ifade etmiyorlar. A.B.D.'de, fikrini açıkça belirtmek zorundasın, aksi takdirde karşındaki seni anlamakta zorluk çekebilir. Örneğin, bazı konuların detaylarını, çok bariz olduklarını düşündüğüm için bazen anlatmadığım oluyordu. Konuştuğum arkadaşlarım nasılsa anlarlar diye düşünüyordum. Fakat, daha sonra bir arkadaşım, "Neden söylemedin ki? Ne düşündüğünü bilmiyordum" diyebiliyordu. Böylece, ben de Kazakistan'da olabileceğimden çok daha açık sözlü bir insan haline geldim.

Stephanie: Arkadaş edinmek çok zordu. Eskiden herkesle dostluk kurabileceğimi, her konuyu konuşmanın kolay olduğunu düşünürdüm. Ancak bir süre burada kaldıktan sonra, benim komik bulduğum şeyleri başkalarının hiç de komik bulmadığını gördüm. Üzerinde saatlerce konuşmak isteyebileceğim bir konuya insanların "Neden bahsediyor?" diye tepki verebildiklerini anladım.

İnsanlarla öylesine ilişkiler kurmak sorun değildi, ama onlarla gerçekten bir bağ kurabilmek, "Beni görüyorsun; ne demek istediğimi anlıyorsun" noktasına gelebilmek çok zordu. Böyle hissettiğiniz zamanlarda Afrikalı arkadaşlarınız ile bir nefes almak en kolayı, çünkü neden bahsettiğinizi anlıyorlar. Yani, başka ülkelerden gelenlerle arkadaşlık etmek, Amerikalılarla arkadaşlıktan daha kolaydı.

ULUSLARARASI ÖĞRENCİLER AİLESİ

Mangala P.B. Yapa

Kızı Shanika'yı Amerikan Üniversitesi'ne yolcu ettiğinde, Mangala Yapa onun yine de Sri Lanka'dan bir telefon bağlantısı uzaklıkta olduğunu biliyordu – ki bu, 30 yıl önce yurtdışına okumak için gittiğinde, kendisinin katettiği mesafeden oldukça kısaydı. Yapa Colombo, Sri Lanka'lı bir nakliye yöneticisi..

Kızım Shanika'nın değişim öğrenciliği serüveni, benim 1970'li yıllarda benzeri bir yolculuğa çıkmamla başladı denebilir.

Ben de yaklaşık 17 yaşındayken, Kanada'ya giderek Kanada Dünya Gençliği değişim programı kapsamında orada üç ay geçirmiştim. Orada kısa bir süre kaldım, ama hem o deneyimi hem de Kuzey Amerika ile ilk tanışmamı gerçekten çok sevdim.

Sri Lanka'ya dönerek yüksek öğrenimime devam etmeye çalıştım. O dönemde Sri Lanka'da gençlerin bugünkü kadar seçeneği yoktu. Nerede yüksek eğitiminizi sürdüreceğinize tamamen kendiniz karar veremezdiniz. Yolum Rusya'ya düştü. Neden Rusya diye sorulabilir. Benim önüme çıkan fırsat oydu, ve neyse ki tam burslu öğrenci olarak gittim. Ebeveynlerim yurtdışında yüksek öğrenim masraflarımı karşılayamazdı.

Böylece, üniversite eğitimimi Rusya'da yaptım. Bu eğitim bana hayatla ilgili tamamen farklı bir görüş açısı sağladı. Soğuk Savaş dönemi idi. Önce Kuzey Amerika, sonra da Rusya'ya gittiğim için dünyayı, bu deneyimden geçmeseydim algılayacağımdan çok farklı ve kapsamlı bir şekilde anlamaya başladım. Her iki tarafı da görmüştüm.

Rusya'da epeyce seyahat ettim. Hatta oradaki eğitimimin sonlarına doğru eşim – ki o zamanlar kız arkadaşımdı – yüksek öğrenim ve iş deneyimi edinmek amacıyla İngiltere'deydi. Şimdi tıp doktoru. O günlerde İngiltere ya da diğer Avrupa ülkelerinde buluşurduk. Bu seyahatler ve deneyimler sonucunda olaylara karşı daha açık bir yaklaşım kazandık. Dünyada olup bitenler hakkında olduça fazla bilgi sahibiydik.

Shanika öğrenim yapmak üzere yurtdışına gitmeyi gerçekten istediğini söylediğinde, eşim de, ben de kendi deneyimlerimizden yola çıkarak onu teşvik ettik. Onu dışarıya göndermekten ve yeni deneyimlere açılmasından memnuniyet duyduk. Tabii ki, aile içinde alınan büyük bir karardı bu, ama kaygılı değildik.

Mangala Yapa'nın izni ile kullanılmıştır.

Mangala Yapa (ortada) ve eşi Chandrika (sağda) yurtdışında eğitim gördüler. Küçük kızları Malika (solda) ise üniversite için ablasının izinden Birleşik Devletler'e gidecek.

Bugün, bizim uluslararası öğrenci olduğumuz dönemden çok farklı bir dünyada yaşıyoruz. Onun yaşlarında ben Kanada ve Rusya'da iken ailemi özlemiştim. İletişim olanakları çok kısıtlıydı; elektronik posta ya da telefon bağlantısı yoktu. Sadece mektuplar vardı, onların da gelmesi haftalar sürerdi, yani zordu. Oysa bugün iletişim çok daha kolaylaştı. Telefonda konuşabiliyorsunuz. Hatta videokonferans ile birbirinizi görebiliyorsunuz bile. Kızımın bana ihtiyacı olursa beni arayabilir, mesaj atabilir, e-posta yollayabilir. O kadar çok yöntem var ki. Acil bir durum olduğunda çabucak uçağa binip Sri Lanka'ya geri dönebilir. O günlerde bu kadar hızlı para transfer edilemiyordu, böyle kolayca bilet alınamıyordu. Paranız yetmezdi. Pek çok sorun vardı. İletişim koşulları elverişli olsa da, pratikte herkes için erişilebilir değildi. Fakat şimdi, küreselleşmenin dünyayı tamamen farklı bir noktaya getirdiğini düşünüyorum – ki bu da harika, çünkü herkes için hayatı kolaylaştırıyor.

Ve, belki de kızım çalışma hayatına başladığında yepyeni bir dünyanın oluştuğunu görecek. Küreselleşme ve küresel vatandaşlık – gelecek bunlarda. Bu gelişim döneminde bulunabilecek en iyi yerlerden biri de Amerika Birleşik Devletleri. Burada gelecekteki küresel değişime daha iyi hazırlanabilir, oluşumun içinde yer alabilir. Değişim Başkan Obama'nın ana teması, dolayısıyla neden bunun bir parçası olunmasın ki?

Sonuçta, Shanika'nın bu değişim döneminde Amerika'da olma fırsatını yakalamasından oldukça memnunum. İkinci kızımı da, kendi eğitimine karşı benzer bir yaklaşım geliştirmesi için teşvik ettim. O da, sonbaharda New York'taki Pratt Enstitüsü'nde tasarım ve mimari okumaya gidecek. ■

Gihae Song'un izni ile kullanılmıştır.

"Fikirlerimi dinlemeleri hoşuma gidiyor, ben de onlarınkini dinlemek istiyorum" diyen Gihae Song, değişim öğrencilerinin lisan becerilerine odaklanmaları gerektiğini vurguluyor.

Shanika: Beni gerçekten şoke eden bir şey düşünmeye çalışsam da bulamıyorum doğrusu. Benim için asıl süpriz düşüncelerimizin benzerliği ve Amerikalı öğrencilerle birlikteyken hissettiğim rahatlık oldu. Onlarla kendimi rahatsız hissetmeyi beklediğimden değil ama, yolda bir arkadaşımla yürürken gördüğümüz herhangi bir şeye aynı anda gülmeye başlayacak kadar bir rahatlık düzeyi de beklemiyordum aslında.

Fikirleri ve dünya görüşleri benimkine bu kadar yakın bir insan topluluğuna rastladığım için kendimi çok şanslı hissetmiştim. İlk yıl tanıştığım bir arkadaşım var. Gezegenin farklı uçlarında büyümemize rağmen, bazen ürkütücü olabilecek derecede birbiriyle örtüşen düşüncelere sahip olmamıza gerçekten çok şaşırmıştım. Böyle bağlar kurduğum başka arkadaşlarım da var.

Gihae: Güney Kore oldukça batılılaşmış bir toplum, dolayısıyla ben öyle bir "şok" geçirmedim. Benim sorunum lisanla. Birileriyle gündelik konuşmalar yaparken farklı olduğumu, yabancı olduğumu hissetmelerini istemiyorum. Fikirlerimi duymalarını tercih ediyorum, ben de onlarınkini dinlemek istiyorum. Bu nedenle, kullandıkları dili anlamadığım zamanlarda sadece gülümsüyorum. Lisanla ilgili sorular sorup onları rahatsız etmek istemiyorum. Benim sorunum da bu sanırım. Yani, benim için en zor şey dile hakim olmak. Bir Amerikalı arkadaşımla telefonda mesajlaşmaya çalıştım, ama hiç birşey anlamadım. Kültürün bu yönüne uyum sağlamaya çalışıyorum.

José: Burada insanların arkadaşlık etme tarzları, Latin Amerika'da alıştığımdan daha farklıymış gibi geliyor bana. Başkalarıyla ilişkiyi başlatma aşamasında önemli bu. Birkaç enlem derecesi kuzeye çıktığınızda insanlar genelde güneydeki kadar dost canlısı değiller. Bu da pek hoşuma gitmiyor doğrusu. Beni rahatsız eden başka bir şey de – ki bu gittikçe dünya çapında bir trend haline dönüşüyor sanırım – burada sürekli para harcamaya, tüketmeye davet ediliyorsunuz. Bazen gözlem yapmakta zorlanıyorum. İlk defa içinde evcil hayvan bölümü de olan bir büyük mağazaya gidişimi hatırlıyorum da, ürün çeşitliliği ve sayısına inanamamıştım. *(Gülüşmeler)*

Soru: Herhalde çeşitli stillerde köpek kazakları, altı farklı renkte tasma, köpek şapkaları falan vardı...?

José: Evet, evet, inanamadım. Fakat, bu artık dünya çapında yaygınlaşıyor galiba.

Shanika: Geldikten bir hafta sonraydı sanırım, biri beni markete, alışverişe götürdü. Kahvaltılık tahıl gevreği almak istiyordum. Tahıl gevreklerinin bulunduğu reyona gittim, bir de de baktım ki göz alabildiğine gevrek çeşidi var. O güne dek hep aynı çeşit tahıl gevreği yemiştim. Başka hiç bir şey denememiştim. Çok fazla seçenek var.

José: Bir de Starbucks konusu var. Bir kahve almak ne kadar karmaşık hale getirilebilir ki? Dört farklı kafein oranı, 24 çeşit kahve, sekiz çeşit şeker. Asıl mesele şu ki; Starbucks her yerde var, sadece burada değil. El Salvador'da ufak bir alışveriş merkezine gittim, orada da aynısıyla karşılaştım. "Global mekanlar" haline geldi bunlar, hangi ülkeye gitsen birbirinin aynı olan mekanlar. Bu "tüketim bolluğu" kavramını bir kültür çatışması olarak mı ele almak lazım, yoksa global vatandaşlar olarak yüzleşmemiz gereken bir durum olarak mı adlandıracağız, onu bilemiyorum.

Soru: Son birkaç aydır ekonominin böylesine dibe vurması ile birlikte, Amerika'da insanlar tüketim alışkanlıklarının ne kadar uç noktalara taşındığını sorguluyorlar. Çoğu kişi harcamalarını ve mülkiyet kavramlarını tekrar gözden geçiriyor. 2009 yılındaki bu kendini sorgulama sürecini siz nasıl algılıyorsunuz?

José: Bu, Birleşik Devlet'lerdeki ekonomik durumunuza bağlı. Ben Washington D.C.'nin Petworth mahallesinde yaşıyorum. Burası düşük-orta-gelir seviyesinde bir bölge. Burada yaşayanlar zaten çok fazla harcamıyorlardı, çünkü fazla paraları yoktu. Bu kriz onların harcarken iki defa düşünmesine yol açsa da, tutumlarında pek de kayda değer bir değişiklik görmedim. Fakat haberlerde insanların nasıl para harcamaya devam ettiğini izliyorum ve ilginç geliyor. Oldukça yüklü bir borcum var, dolayısıyla harcamalarımı düşük tutuyorum.

Soru: Soruyu A.B.D.'deki tüketim alışkanlıkları çerçevesinde sordum, ama günümüz piyasalarının ne kadar birbirine bağlı olduğu konusunda hepimizi bilinçlendiren küresel bir gerilemeydi bu. Sizler, küresel vatandaşlar olarak konumunuzun daha fazla bilincine vardınız mı?

Akhmet: Evet. Uluslararası öğrenciler ekonomik olayların dünyanın çeşitli bölgelerini nasıl etkilediğini ve gelecekte kendi iş hayatlarını nasıl etkileyeceğini anlamalı. Uluslararası arenayı anlamanız gerekiyor. Bu global gerileme, dünyayı bir araya getirmek ve gelecekte böyle olayların ortaya çıkmasını engelleyecek çözümleri araştırmak açısından herkese ders olmalı.

Stephanie: Kesinlikle insanı düşündürüyor. Kitap ya da bir çift ayakkabı alırken yalnızca bir şey isteyen bir şahıs olduğunuzu değil, Birleşik Devletler'in gayrı safi yurtiçi hasılasına nasıl bir katkıda bulunduğunuzu da düşünmeniz gerekiyor. Amerika Birleşik Devletleri'nin gayrı safi milli hasılasına katkıda bulunursam, A.B.D. belki de Afrika'dan daha fazla mal ithal edecek. Bir ülkede bazı şeyler yanlış gittiğinde, kesinlikle bunun bir dalga etkisi olacağının farkına varıyorsunuz. Kendi davranışlarımın ülkemdekileri nasıl etkileyeceğini merak etmeye başlıyorum. Bu sayede nereden satın alacağımı ve ne alacağımı iyice düşünmeye başladım.

Amerika'da ise insanlar, "Gerçekten bütün bunlara ihtiyacım var mı?" diye düşünüyorlar. Kazancınızın ötesinde harcama yapmak hakikaten gerekli mi? 20 adet kot pantalonu olan insanlar tanıyorum. "Niye 20 tane kot pantalona gerek duyar ki insan?" diye merak ediyorum. Başka bir ülkeden gelip de Birleşik Devletler'de insanların bunca fazla şeye sahip olduğunu görünce, gerçekten gerekli mi diye sorguluyorsunuz. Ancak, burada bir süre kaldıktan sonra bir gün, "Herhalde birkaç kot pantalona daha ihtiyacım var" diye aklınızdan geçiyor. *(Gülüşmeler)*

Sonuçta, Gayatri'nin dediği gibi, siz yabancısınız ve değişmesi gereken şeyler olduğunu düşünüyorsunuz. Bu durum herkes için, para harcamadan önce biraz daha düşünmeye yol açacak sert bir silkiniş oldu.

Soru: "Kültürel aracılık" deyimi kullanıldı. Siz kendinizi bu rol içinde nasıl tanımlıyorsunuz?

Gihae: Eninde sonunda Güney Kore'ye dönmeyi planlıyorum. Döndüğümde üniversitede hocalık yapmayı umuyorum ve kesinlikle Birleşik Devletler'de öğrendiğim tarzda öğreteceğim, Kore'de alışılagelmiş şekilde değil. Daha çok buradaki profesörler gibi olmayı, bildiğim herşeyi öğretmek yerine tartışmaları kolaylaştırıcı bir rol oynamayı hayal ediyorum. Böylece, sadece buradan mezun olup orada eğiticilik yapmayacağım, aynı zamanda Kore'de kültür öğreten bir bağlantı da olacağım.

Shanika: Henüz ne yapacağıma dair bir fikir sahibi değilim. Gayatri'ye katılıyorum; bir süre kalınca insanın bir yanı burada kendi evindeymiş gibi hissediyor, diğer yanı ise büyüdüğü yeri evi olarak kabul ediyor. Ancak, her ikisi de tam olarak eviniz değil.

Gayatri: Şizofrenik bir durum. Bazı zamanlarda insan tam olarak kim olduğunu bilemiyor artık. Örneğin, ben buradayken insanlar tabii ki Hintli şivesiyle konuştuğumu düşünüyor. Doğru da. Bombay'a (Mumbai) geri döndüğümde ise, arkadaşlarım aksanımın Amerikalılaştığını söylüyor. Gerçekten tuhaf bir his. Kim olduğunu bilmiyorsun bir süre sonra. Burada, gayet net olarak uluslararası bir öğrencisiniz. Geri döndüğünüzde, nasıl değişmemiş olabilirsiniz ki? Kendimi çok rahat hissettiğim bir rol değil bu, ama alışmam gerekecek.

Shanika: Önümüzdeki iki buçuk yıl içinde geri dönecek olursam, bu deneyimin bende kişisel olarak iz bırakacağını düşünüyorum, ama Sri Lanka için bir fark yaratacağını sanmıyorum. Gihae'nin yapmak istediğini yapamam, yani kendi deneyimlerimden yola çıkarak başkalarını etkileyemem.

Gayatri: Bir şey eklemek istiyorum. Bunun tamamen de depresif bir deneyim olduğunu düşünmüyorum.

Soru: Yani olumlu bir şizofreni hali? *(Gülüşmeler)*

Gayatri: Evet, olumlu anlamda! Bombay'da iken ben sadece kızlardan biriydim, hiçbir özelliğim yoktu. Ama şimdi o "dış" ses olmaktan hoşlanıyorum. Bazen çok hoşuma gidiyor, bazen nefret ediyorum. Bazen de heyecan verici oluyor.

Stephanie: Bir anlamda ülkenin temsilcisi rolü neredeyse üzerine yapışıyor insanın. Çılgınca bir şey. Kendi memleketindeyken umurunda değil. İnsan Ganalı olduğunu düşünmüyor bile neredeyse, sonra burada tuhaf bir milliyetçilik hissi geliştirmiş olarak buluveriyorsun kendini. En azından benim için, hasret sevgiyi büyütüyor.

José: Sanırım ben buraya tam olarak bir bağlantı unsuru, bir kültürel aracı olarak kendi rolümü anlamak için geldim. Orta Amerika'da gelişme projelerinde çalıştım daha önce. Bu projelerin fonları Avrupa Birliği, Asya ve Birleşik Devletler gibi büyük bağışcılar tarafından sağlanıyor. O bağlantıyı kurmak, gelişmenin sadece para ve politikadan ibaret olmadığını anlamak önemli. Bu projelerden etkilenen insanların, bağışcıların bakış açısını

A.Ü. Uluslararası Öğrenci ve Akademisyen Hizmetleri Bürosu'nun izni ile kullanılmıştır.

Amerikan Üniversitesi'ndeki A.Ü. Diplomatları, her yıl Amerika'ya okumaya gelen 600,000 öğrencilerden bazıları.

anlamalarına nasıl yardımcı olabilirim? Bağışçılara bu topluluklardaki insanların ne düşündüklerini nasıl anlatabilirim? İki taraf arasında mutlaka doldurulması gereken muazzam bir boşluk var. Örneğin, *Binyıl Kalkınma Hedefleri*'ne ulaşacaksak, bence çok önemli bir konu bu.

Soru: Son soru: Uluslararası öğrenci olmayı planlayan bir gence ne gibi tavsiyelerde bulunabilirsiniz?

Gihae: Gelmeden önce dil becerilerini iyice geliştirmelerini tavsiye ederim, özellikle anadilleri İngilizce ile ortak özellikler paylaşmıyorsa. Örneğin, Kore'de tamamen farklı bir alfabe kullanıyoruz. İngilizceyi akıcı konuşmak için, küçükken burada bir süre kalmış olmanız ya da ülkenizden ayrılmadan önce gerçekten çok çalışmış olmanız gerekiyor.

Shanika: Bence hiç bir beklenti geliştirmeden gelmek lazım. Neler olacağına dair bir fikri olacaktır insanın tabii, ama o kadar çok kişi "şu filmdeki gibi, bu televizyon dizisindeki gibi olacak" beklentisiyle geliyor ki. Buraya vardıklarında ise bunun yanlış olduğunu görerek hayal kırıklığına uğruyorlar. Nasıl olacağını düşünmeyin, sadece bırakın kendiliğinden olsun.

Stephanie: Ben, kafalarının karışmasına hazırlıklı olsunlar derim. Özellikle lisans düzeyinde okumak için geliyorsanız; ne yapmak istediğiniz, kim olduğunuz, zeki olup olmadığınız konusunda kafanız karmakarışık hale gelecektir. Çocukluğunuzun tümünü bir ülkede yaşamışsınız ve başka bir ülkede yetişkinliğe geçiyorsunuz. Düşünce tarzınızın değişeceğini bilmelisiniz. Kişiliğinizle milliyetiniz ve Amerika'daki yerinizi dengelemek zor olacak. Fakat, bu karmaşa sizi ürkütmesin, çünkü bir açıdan iyi bir şey bu. Uzun vadede harika bir insan olacak ve pek çok şey öğreneceksiniz.

Akhmet: Ben açık fikirli ve her yeniliğe açık olmalarını öğütlerim. Burada herşeyin farklı olduğunu bilmeliler. Doğru ya da yanlış değil, sadece kendi ülkenizdekinden farklı. Ayrıca, gerçekten iyi bir mizah anlayışına sahip olmalarını da tavsiye ederim. Karşılaştığınız herhangi bir zorluğa mizah ile yaklaşın. Kendi hatalarınıza da, başkalarının hatalarına da gülümsemeyi öğrenin. Bence bu yaklaşım uyum sağlamada insana yardımcı oluyor. Ayrıca, uluslararası öğrencilerin çoğu üniversitenin kendilerine sağladığı kaynakların tümünden faydalanmıyor. Örneğin, araştırmanızla ilgili sorun yaşıyorsanız kütüphaneci ile konuşmak; İngilizce pratik yapabileceğiniz, yeni arkadaşlar edinebileceğiniz ve iletişim becerilerinizi geliştirebileceğiniz öğrenci kulüplerine katılmak gibi. Yalnız olmadıklarını, konuşabilecekleri çok sayıda yabancı öğrenci olduğunu bilmeliler. Ve, yalnızca mutlu olup Birleşik Devletler'de öğrenci olarak yaşamanın keyfine varmalılar.

José: Öğrenmeye hazır olun, öğrenmeye hevesli olun, çünkü öğrenmek için o kadar çok imkan var ki. Akhmet çok iyi bir noktaya değindi; bu üniversitede ve her üniversitede, çok sayıda kaynak var. Sadece bu yerleşke ile kısıtlı değil; etrafınızda deneyim kazanıp, öğrenebileceğiniz pek çok fırsat var. Öğretmeye de hazırlıklı olun. Bazı kültürlerin üstünlüğü konusunda efsaneler olabilir, ama kendi kültürel kimliğinizi sahiplenerek bu zenginliği başkalarına sunmanız çok önemli. Bu nedenle, öğrenmeye hevesli ama öğretecek kadar da cömert olmalısınız.

Gayatri: Galiba bana en yararlı olan şey, cahillik decesindeki saflığımı korumam oldu. Uçağa uyum sağlamanın kolay olacağını sanarak bindiğimde saftım, ve kolay olmadı. Daha sonra herşeyi bildiğimi düşündüğümde de saftım, çünkü bilmiyordum. Ancak, bu hayalperest, toy, meraklı halimin bana yardımı oldu. Şu ana kadar herkesin söylediklerine katılıyorum. Lunaparktaki kocaman hız trenlerine binmiş gibi olacaksın ve bir şeyler öğrenip, daha önce öğrendiklerini bir tarafa bırakacak, bocalayacaksın. Tam herşeyin düzeldiğini ve uyum sağladığını düşündüğünde, saçma sapan bir şey olacak ve yine şaşıracaksın. Daima dışarıdan gelen bir kişi olacağını kabullendiğin anda, bir dost çıkıp elini uzatacak ve herşey yoluna girecek. ■

Editörler, Amerikan Üniversitesi Uluslararası Öğrenci ve Akademisyen Hizmetleri Bürosu'na bu sohbeti düzenleme ve ev sahipliği yapma konusundaki yardımlarından dolayı teşekkürlerini sunar.

Bu sohbet esnasında dile getirilen görüşler A.B.D. hükümetinin görüş ve politikalarını yansıtmayabilir.

İsveç'te Altı Yıl

Charlotte West

Bir yıllık öğrenim fırsatı, ömrünün altı yılına yayıldı. Charlotte West bu sıralarda Seattle, Washington'da yaşayan bir serbest yazar. Web sitesine http://www.curiosity.se *adresinden ulaşabilirsiniz.*

İsveç denince akla pek çok şey gelebilir: IKEA, Volvo, beşikten-mezara sosyal yardım, minimalist tasarım, ve göz kamaştırıcı sarışınlar. Ancak, belki de İsveç'i en iyi tanımlayan, İsveçli kimyager ve mucit Alfred Nobel'in cömertliği sayesinde gelenekselleştirilen ve "insanoğluna en büyük faydayı sağlayanları" şereflendirmeyi amaçlayan Nobel ödülleridir.

Benim, Nobel Ödülü'nü gerçek anlamda dikkate almam, 2002 yılında Seattle'daki üniversite mezuniyet törenimizde, 2001 yılı Fizyoloji ve Tıp dalında Nobel Ödülü sahibi Leland Hartwell'in yaptığı konuşma sayesinde oldu. İsveç Kral ve Kraliçesi ile aynı sahnede durduğundan söz edince dikkat kesilmiştim, zira yaklaşan sonbahar mevsiminde Stockholm'a taşınmayı planlıyordum.

Tabii o esnada, gelecek Aralık ayında tam da Hartwell'in ödülünü aldığı konser salonunda oturacağım, ya da dört yıl sonra Stanford Üniversitesi Tıp Fakültesi'nce yayınlanan bir dergi için, her ikisi de o üniversitede ders veren Nobel ödüllü iki profesör – Andrew Fire (Tıp/Fizyoloji) ve Roger Kornberg (Kimya) – ile mülakat yapacağım aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Kısacası, Nobel Ödülleri ile şahsi bir ilgim olacağını hayal bile etmemiştim. 2002 sonbaharında Stockholm Üniversitesi'nde derslere başladığımda, Nobel Ödülü sahibi birçok kişinin kampüs içindeki Aula Maga (Büyük Salon)'da konferans verdiğini, ve dahası, isteyenin de katılabileceğini öğrendiğimde şaşırmıştım. Fulbright Bursiyerleri, Aralık ayında yapılacak ödül törenine de davet edilmişlerdi – bu da İsveçli arkadaşlarımızın bizlere epey gıpta etmesine neden olmuştu.

KAPILARI AÇMAK

Yabancı bir ülkede eğitim görme, yaşama ve çalışma sürecinin bana sağladığı çok sayıda deneyimden sadece biriydi bu. 16 Ağustos 2002'de – ki hem pasaportuma, hem de zihnime kazınmış bir tarihtir – Stockholm Arlanda Havaalanı'nda uçaktan ilk indiğimde, İsveç'i altı yıl süresince evim olarak kabul edeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

Fotoğraf: Alexander Mitelman/ Charlotte West'in izni ile kullanılmıştır.

Eski Fulbright bursiyeri Charlotte West, İsveç'te geçen günlerinden öyle keyif aldı ki, yurtdışı eğitimi altı yıllık bir maceraya dönüştü. Bu resim, 2006 yılında Kuzey Kutup Dairesi'nin kuzeyine yaptığı bir seyahatte çekilmiş.

Üniversitenin üçüncü yılını Amsterdam'dan trenle 40 dakika uzaklıkta, Leiden isimli bir üniversite şehrinde geçirmiş olduğumdan, Stockholm'a gittiğimde yurt dışında yaşamanın yabancısı değildim. Bir yıl boyunca Avrupa'nın dört bir yanını gezerken Hollanda merkez üssüm haline gelmişti. Eurail ile ilk deneysel girişimlerimde epeyce acemilik çektiysem de, parmak arası terlikler, asma kilitler ve cep fenerlerinin değerini anlamam – ve bunları sırt çantamın dibine koymamam gerektiğini öğrenmem – pek de uzun sürmedi.

Leiden'da geçirdiğim yılın sonunda Seattle'a döndüğümde kafamdaki tek soru; gelecek ilkbaharda mezun olduktan sonra, kendimi tekrar Avrupa'ya nasıl atabileceğim idi. A.B.D. Dışişleri Bakanlığı tarafından verilen Fulbright Bursu bu sorumun yanıtı oldu. Burs, bir yıl boyunca bana yurtdışında akademik öğrenim ve araştırma desteği sağlıyordu. Fulbright Bursu'nun güzelliği, sizin tarafınızdan geliştirilip sunulan bir araştırma projesine dayanması, dolayısıyla da ev sahibi kurumda kendi ders programınızı ayarlayıp danışmanlarınızı seçmeniz için size fırsat tanıması.

Stockholm'de geçirdiğim ilk yıl içinde İskandinav sosyal refah devleti ile ilgili herşeyi öğrendim. Bu konu Hollanda'da almış olduğum bir derste ilgimi çekmişti. Belki daha da önemlisi, o yıl İsveçce çalıştım. İsveçliler neredeyse anadilleri gibi akıcı İngilizce konuşuyorlar. Tek bir İsveçce kelime öğrenmeden orada idare etmek gayet kolay. Ancak, yurtdışı deneyimimi "idare etmekten" öte bir şekilde yaşamak istiyorsam, lisanı öğrenmek bence şarttı. İsveçce öğrenmek, şahsi ve profesyonel anlamda benim için pek çok kapıyı araladı. Kişisel açıdan, yabancı bir dil öğrenmek (ve kaçınılmaz falsoları yapmak) çoğu kişinin kendini yakın hissettiği bir durum. Lisanı öğrenmek kariyerim açısından da iyi bir adımdı. Şimdi bile, Amerika'ya döndüğümden bu yana haftada bir akşamı İsveçce gazete makalelerini İngilizceye çevirerek geçiriyorum. Böylece, daima değişkenlik gösterebilen serbest meslek yaşantımda düzenli bir gelir sağlayabiliyorum. Yerel lisanı akıcı olarak kullanmak etrafımda olup biteni de tam olarak anlamamı sağlıyordu. Orada kalma kararı almamda bunun önemli bir rol oynadığını düşünüyorum. Etrafınızdaki insanların konuştuklarını anlıyorsunuz; metrodaki gevezelikler arka planda bir uğultu olmaktan çıkıyor. Bence, insana bir yere ait olma hissini veriyor.

Fotoğraf: Alexander Mitelman/ Charlotte West'in izni ile kullanılmıştır.

Charlotte yurtdışındayken yeni, değişik kültürler ve adetlerle karşılaştı. Donmuş bir gölde yürüyüşe çıkmak da bunlardan biriydi.

ALMAK VE VERMEK

O ilk yıl içinde bir noktada İsveç'e yerleşmeye başladım ve Stockholm'ün yaşamak isteyebileceğim bir yer olduğunun farkına vardım. Yurtdışında kalışımı uzatabilme şansını bir bakıma üniversitede araştırma asistanı olarak çalışma fırsatına borçlu olsam da, bundan fazlası da vardı. Artık evim haline gelen bu şehirde turistten ziyaretçiye, ziyaretçiden de o yerin sakinlerinden biri haline dönüşmüştüm. Ve, bu süreçte İsveç'e farklı gözlerle bakmaya başladım.

Ancak yine de, bir yabancı olarak daima dışarıdan içeriye bakan kişi oluyorsunuz. Lisanı öğrendim, adetleri ve kültürünü öğrenmek için elimden geleni yaptım. Aynı zamanda, gördüklerimi algılama biçimimin kendi Amerikan kültürümün bir yansıması olduğunu da öğrendim. Bazı geleneklere uyum sağlamam gerekti, kimisi zaman içinde önemini kaybetti. Tuzlu meyan kökü ya da bazılarınca bir ziyafet olarak kabul edilen *surströmming* (fermente edilmiş ringa balığı) merakları gibi şeyleri de İsveç'e has tuhaflıklar olarak kabullendim.

Aşina olmadığınız mutfak alışkanlıkları bir yana, yabancı olmak belki her iki dünyanın da nimetlerinden faydalanmanızı sağlıyor. Yurtdışında yaşamak bir anlamda onlardan alırken, aynı anda onlara da vermeyi gerektiriyor – deneyimlerinizin bir kısmını ülkenize geri taşırken, kendinizden bir parçayı da orada bırakıyorsunuz. İsveç köftelerine ve (neyse ki Seattle'daki IKEA'da bulunabilen) *lingonberry* sosuna karşı bir zaaf geliştirdim. Fakat, İsveçli arkadaşlarıma da, fırınlanmış hindi ve balkabağı turtası dahil olmak üzere, geleneksel Amerikan Şükran Günü sofrasının keyfini öğrettim.

Amerika'ya döneli henüz birkaç ay oldu, halen eve gelişimin anlamını değerlendirme sürecindeyim. Alfred Nobel'in, teknoloji sayesinde internet bağlantısı olan her yerde çalışmayı mümkün kılan günümüz dünyasını anlayabileceğinden pek emin değilim ama, şu sözünün pek çok bağlamda doğru olduğunu düşünüyorum: "Nerede çalışıyorsam orası evimdir, ve ben her yerde çalışırım."

Son altı yıldır bir başka ülkede öğrenim görmek, yaşamak ve çalışmak kesinlikle benim de "ev" kavramımı genişletti. Nerede olursam olayım, İKEA, Volvo, beşikten-mezara sosyal yardım, minimalist tasarım ve Nobel Ödülleri'nin ülkesi, benim için biraz da evim olarak kalacak. ■

İşte Buradayım, Genç Bir Ağaç Gibi

Najwa Nasr

Najwa Nasr, 1981 yılında Lübnan'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiğinde, kendi seçmiş olduğu dilbilimi dalında yüksek diplomasını almak üzere tek başına yabancı bir ülkeye doğru yola çıktığına inanıyordu. Yıllar geçtikçe, bu yeni topraklara kendi köprüsünü kurmaktan çok, nesiller önce vatandaşlarının inşa etmiş olduğu köprüden geçtiğini keşfetti. Profesör Nasr, halen Lübnan Üniversitesi'nde dilbilimi öğretiyor. Bu dalda doktorasını (PhD derecesini) Washington D.C.'deki Georgetown Üniversitesi'nde tamamladı.

Uluslararası değişim programları ile ilgili, kendi hayatımı en derinden etkileyen deneyimi 1986 yılında üniversite öğrenimimi bitirdikten sonra yaşadım. 1991'de Uluslararası Bilimadamları Değişim Konseyi *(Council for International Exchange of Scholars – CIES)* tarafından verilen bir üst düzey Fulbright bursu ile, üç ay için lisan ve kültür üzerine araştırma yapmak amacıyla Georgetown Üniversitesi'ne geri döndüm. O dönemde, Amerika'ya gelen ve çoğu da Lübnanlılardan oluşan ilk Arap göçmenlerin geçmişini belgeleyen Naff Arap Amerikan Koleksiyonu'nu keşfettim.

Washington D.C.'deki Smithsonian Amerikan Tarihi Ulusal Müzesi'nde bulunan koleksiyon, ebeveynlerini ve onlarla aynı nesilden olan göçmenleri onurlandırmak üzere, bu müzeye 1984 yılında Alixa Naff tarafından bağışlanmış. *Amerikalılaşmak: İlk Arap Göçmenlerin Yaşadıkları* adlı kitabın yazarı olan Naff, koleksiyona bağışlanan şahsi fotoğraflar, hatıra eşyalar ve tarihi eserlerden oluşan arşivde beni hevesle gezdirdi ve detaylı bilgi verdi.

Daha önce çok sayıda müzeye gitmiştim, ama müze arşivine girmek bir dizi ritüelden geçmeyi gerektiriyor. Adımı ve giriş saatimi yazmam gerekti. Bana bir kimlik kartı verildi, tam arşive doğru inişe geçtiğimizi sandığım anda yeniden bir imza atma, çantamı bırakıp güvenlik kontrolünden geçme faslı oldu.

Alixa Naff, turumuzu karmaşık bir labirent oluşturacak şekilde raflara sıra sıra istiflenmiş çeşitli kutuları işaret ederek başlattı. Kutulardan birini indirip, bir masaya taşıdı. Ellerinde beyaz eldivenlerle, bana fotoğraflar, basılı belgeler ve el yazısıyla yazılmış mektuplar göstererek kutunun içindekileri boşalttı. Birleşik Devletler'in dört bir köşesindeki tüm bu insanları ziyaret ederek tarihi değer taşıyan bu nesneleri nasıl topladığını, tavan aralarını temizlemek isteyenlerin bunları nasıl memnuniyetle verdiklerini bana anlattı. Cömertçe bazı resimlerin örnek kopyaları ile belgelerin fotokopisini almama yardımcı oldu.

Najwa Nasr'in izni ile kullanılmıştır.

Najwa Nasr, bir araştırma değişim programı için ziyaret ettiği Birleşik Devletler'de, Lübnanlı göçmenlerin pek de bilinmeyen tarihini keşfetti.

Ülkeme, bu koleksiyonun Lübnan halkı için kolayca ulaşılabilir hale gelmesi gerektiği hissi ile döndüm. Sadece nereye bakmaları gerektiğini bilenlerin ulaşabildiği, yeraltındaki kutularda gömülü duran bizim tarihimizdi bu. Birşeyler yapılması gerekiyordu. Ben de Lübnan Kültür Bakanı'na bir teklif götürmeye karar verdim. Randevu almakta biraz zorlansam da, sonunda Sayın Bakan'ın huzuruna çıkabildim. Örnek kopyaları ve tuttuğum notları kendisine göstererek koleksiyonun ve bu göç tarihini Lübnan halkı ile paylaşmanın önemini tutkulu bir şekilde ifade ettim. İkna olmuştu, ancak seyahatimi karşılayacak fonu temin edemiyordu. Uzlaşmaya vararak, "Siz biletimi alın, diğer masrafları ben karşılarım" dedim.

GÖÇMENLER KONUŞUYOR

Birkaç ay sonra yeniden Naff Koleksiyonu'nu ziyaret etmek üzere Washington'a döndüm. 10 gün boyunca, açılış saatinden kapanışa kadar kalmak suretiyle, bitmek tükenmek bilmeyen bir hevesle arşive gidip geldim. Huşu içinde, her yaştan insanın fotoğrafları ve kişisel mektuplarını ellerimde tuttum. İlk göçmenler, bant kayıtlarından benimle konuşuyorlardı. 20. yüzyılın başlarından bana kadar uzanan bu titrek sesleri dinlerken yüreğim hopluyordu. Yaşamlarının çeşitli safhalarında çekilmiş fotoğraflara bakarken gözlerim yaşarıyordu.

Paskalya öncesi Pazar ayini için özel olarak giydiği elbisenin içinde, küçük bir kız çocuğu kendi boyundan uzun bir mumun yanında poz vermişti. El yazısı ile

20. yüzyıl başlarından kalmış bu fotoğrafta, Arap-Amerikan bir göçmen ailenin dört çocuğu görülüyor. Arkada Edouard, önde soldan sağa Margaret, Roosevelt ve Theodora.

Bir yüzyıl önce Birleşik Devletler'e göç dalgası ile gelen Arap-Amerikalı bu erkek çocuğu, seyyar satıcılık yapıyordu.

farklı numaraların bulunduğu kartpostalda, her numara arkasındaki resimde görüntülenen çocukların adlarına karşılık geliyordu – Theodora isimli bir kız çocuğu ve Roosevelt isimli bir erkek çocuğu. Belli ki, dönemin popüler bir başkanından esinlenerek adları konulmuştu.

Muhtemelen onyıllar önce ölmüş olan, o devrin bu genç kız ve erkekleri Amerika'nın fırsatlar, özgürlük ve herkes için eşitlik ülkesi olduğuna inanıyorlardı. Çoğu seyyar satıcılık yapıyordu – deneyim, yatırım ve ileri derecede lisan gerektirmeyen bir iş. Amerikan vatandaşlarıyla kurdukları günlük ilişkiler, göçmenlerin yeni ortamları hakkındaki bilgilerini arttırarak uyum süreçlerini kolaylaştırıyordu.

Yolculukları ile ilgili anlattıklarından, kavurucu sıcaklıklara ve dondurucu soğukluğa maruz kaldıkları anlaşılıyordu. Giysileri ıslanıp çürüyor, açlık ve yorgunluktan bitap düşüyorlardı. Geceleri bazen açık alanda, ıslak çimler üzerinde, ağaç dallarına sarılarak, bazen de ahırlarda geçiriyorlardı; hırsız ve haydutların saldırılarına uğruyor, yabani hayvanlar tarafından kovalanıyorlardı.

Yine de geride bıraktıkları hikayeler, sağ kalmayı başararak refaha erdiklerini gösteriyor. Yanında annesi ya da babası olmadan Amerika'ya genç bir göçmen olarak gelen Bashara Forzley, yazdığı hayat öyküsünde seyyar satıcılıktan büyük işadamlığına uzanan macerasını detaylarıyla anlatıyor.

Khalil Gibran'ın (Halil Cibran) 1920'lerde bu genç göçmenlere seslenişini okudum. Onun sözleri, kendi ulusal kimlikleri ile yeni vatandaşlıklarının kutupları arasında bocalayıp duran göçmenler için daima değerli bir kılavuz olacaktır:

... Sizlere inanıyorum, ve sizlerin kaderine inanıyorum. Sizlerin bu yeni medeniyete katkıda bulunacağınıza inanıyorum.

Bu muhteşem ulusun kurucularına şöyle seslenebileceğinize inanıyorum: "İşte buradayım, genç bir insan, kökleri Lübnan'ın tepelerinden kopartılmış genç bir ağaç gibi; yine de buraya derinden kök saldım ve burada meyva vereceğim."

GELİŞMEKTE OLAN BİR HİKAYE

Elimdeki fotoğraflar ve belgelerin kopyalarıyla ülkemde Kültür Bakanı Sayın Michel Eddé ile buluşmam, halkımın bu pek az bilinen tarihini yeniden keşfedişimin bir kutlaması idi. 1996 yılına geldiğimizde, bakanlığın da desteği ile, "Bir Hayata Tutunma Yolculuğu" *(A Journey of Survival)* olarak adlandırdığım ve Birleşik Devletler'e ilk giden Lübnanlı göçmenleri görüntüleyen birinci fotoğraf sergisini gerçekleştirdim. Beyrut'un merkezindeki sergiyi ziyaret eden yüzlerce kişi fotoğraf ve belgelerin etrafında kümeler oluşturdu. Bir kişi, büyükbabasının resmini keşfettiğinde sevinç çığlıkları attı.

Bu organizasyonun etkileri hala gelişmekte. Atalarını aramak için beni arayanlar ya da bu konu ile ilgili araştırmaları için yönlendirmemi isteyenler oluyor. Amerika'ya ilk giden Lübnanlı göçmenler ile ilgili slayt sunumları yapıyorum. Nihai hedefim olarak düşündüğüm, Beyrut'ta kurulacak bir göç müzesini halen gerçekleştiremedim, ama umudumu kesmiş değilim.

Uluslararası değişim programları ile ilgili deneyimim 20 yıldan fazla bir süre önce Georgetown Üniversitesi'nde başladı ama aklıma, hayalime sığmayacak şekilde bölüm bölüm gelişmekte olan bir hikayeye dönüştü. Bugün, hala bu deneyim sayesinde büyüyerek köklerimin daha da derine indiğini, dallarımın sağlıklı yapraklar ve doyurucu meyvalarla bezeli olarak daha da yükseklere ulaştığını görebiliyorum. ■

Khalil Gibran'ın şiiri 1926 yılında Brooklyn, New York'ta yayınlanan Syrian World *dergisinin ilk sayısı için yazılmıştı.*

Bu sayfadaki fotoğraflar Faris ve Yamna Naff Arap Amerikan Koleksiyonu, Arşiv Merkezi, Amerikan Tarihi Ulusal Müzesi, Smithsonian Enstitüsü *izni ile kullanılmıştır.*

Umut ve dostluk Galip Geldi

Romain Vezirian

Ermeni kökenli bir Fransız üniversite öğrencisi Oklahoma Üniversitesi'ne geldiğinde, halkının geleneksel ezeli düşmanını temsil eden ulustan, başka bir öğrenci ile odasını paylaşacağını keşfediyor. O anda meseleyi ele alış tarzı hayatını değiştiriyor. 26 yaşındaki Romain Vezerian, Paris'te bir iletişim ajansında bilgi işlem müdürü olarak çalışmakta. 2005 yılında Oklahama Üniversitesi'nde bir dönem okuduktan sonra, 2007'de Clermont-Ferrand'daki Blaise Pascal Üniversitesi'nden mezun oldu.

Romain Vezirian'ın izni ile kullanılmıştır.

Ermeniler ve Türkler arasındaki tarihi anlaşmazlıklara rağmen, Romain (solda) yeni oda arkadaşı ve en iyi dostu Goko ile değişim öğrencileri olarak "ilk tanıştıkları andan itibaren mükemmel bir şeklilde anlaştıklarını" söylüyor.

Bu olamaz! Bu gerçekten de *olamaz!*

Oklahoma Üniversitesi yerleşkesindeki yeni odama geldiğimde, neredeyse ilk aklımdan geçen düşünce bu oldu. Hayallerimden çok farklıydı. Ne de olsa sadece bir dönem için üniversiteye kabul edilmiştim. Genç bir Fransız öğrenci olarak yalnızca yerleşkede bulunmak bile rüyalarımın gerçekleşmesi anlamına geliyordu. Herşey daha büyük, kızlar daha güzel, insanlar daha dost canlısıydılar. Kısacası, yeni evimin kapısından içeri girerken moralim oldukça iyiydi.

Bu durum çabucak değişti.

Büyük ölçüde maddi nedenlerden dolayı, hakkında hiç birşey bilmediğim başka bir yabancı öğrenci ile aynı odada kalmayı kabul etmiştim. Bir gün önce gelmiş olduğunun farkındaydım, ama gittiğimde odada kimse yoktu. Valizlerimi boşaltmaya başladım ve oda arkadaşımın pasaportunu masasında bırakmış olduğunu fark ettim.

"Sırf neye benzediğini görmek için hızla bir göz atayım" diye düşündüm. Az sonra pasaport elimdeydi ve gördüklerim hiç de hoşuma gitmemişti. Önümüzdeki dönem boyunca odamı paylaşacağım kişi bir Türk idi. Çoğunuz için büyük bir sorun olmaz bu. Ancak, yarı Ermeni bir Fransız olarak benim için son derecede önem taşıyordu.

Türkiye ve Ermenistan arasındaki tarihi ilişki bir olumsuz olaylar silsilesidir. Batılı tarihçilerin büyük çoğunluğu 1915-1917 yılları arasında yaşananların devlet himayesinde yapılan bir toplu katliam olduğunu kabul ediyor; bu olay genelde Ermeni Soykırımı adıyla anılıyor. Ermeni diyasporası 30 yılı aşkın süredir bu olayların resmen soykırım olarak tanınması için kampanya yürütüyor. 1915 yılında, Osmanlı yetkililer İstanbul'da *(o zamanki adıyla Konstantinopolis)* 250 kadar Ermeni aydını ve toplum önderini tutukladı. Bunun ardından, Osmanlı ordusu Ermenileri evlerinden kopardı ve yaklaşık 1 ila 1.5 milyon Ermeni vatandaşının ölümüne yol açan zorunlu yürüyüş ile sınır dışı etme kampanyası başlattı.

Soykırım araştırmacıları ve tarihçilerin çoğu aynı görüşü paylaşsa da, bugün bile Türkiye olayların bu şekilde yorumlanmasını kabul etmiyor. Sözü edilen bu olaylar aile büyüklerimin de ülkeyi terk etmesine yol açtı. Hem dedem, hem de büyükbabam bu olaylarda can verdi.

BASMAKALIP ÖNYARGILARI AŞMAK

Aile geçmişime dayanarak kesinlikle tüm ülkeye karşı bir kin besliyordum, ancak Fransa'da büyüdüğüm için o güne kadar tek bir Türk vatandaşı ile tanışmışlığım yoktu. Şimdi ise koca bir dönem boyunca aynı odayı paylaşmak zorunda kalacaktım! Elbette ki bozulmuştum, ama

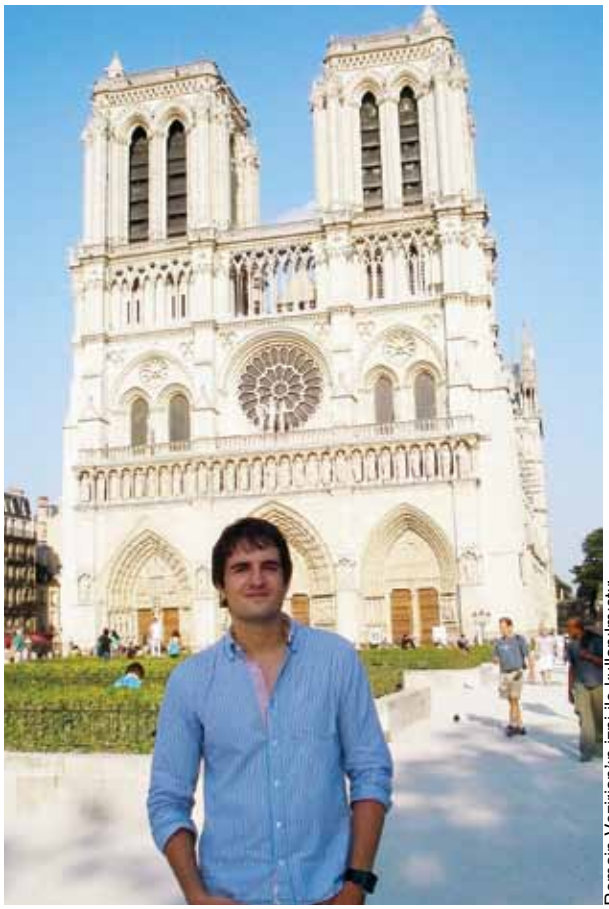

Romain Vezirian'ın izni ile kullanılmıştır.

Romain bugün Paris'te iletişim sektöründe çalışıyor.

ne yapabilirdim ki? Açıkça görmezden mi gelmeliydim? Konuşmayı mı reddetmeliydim? Kin gütmek, şüphesiz A.B.D.'de geçireceğim eğlenceli dönem ile ilgili planlarımın suya düşmesine sebep olacaktı. Ona bir şans tanımaya (adı Goko idi) ve işin nereye gideceğini görmeye karar verdim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, bunun verdiğim en iyi kararlardan biri olduğunu görüyorum.

Basmakalıp önyargıları aşmanın hayatta yapılabilecek en zor işlerden biri olduğuna inanıyorum. Fakat, Goko ile konuştuğum ilk 10 dakika içinde başıma gelen bu oldu. Herşeye rağmen, tanıştığımız andan itibaren mükemmel anlaştık. Türkiye ile Türkler hakkında beslediğim kötü düşüncelerin tümü yerle bir oldu. Affetmeye doğru ilk adımı atmamı sağladıkları için olsa gerek, o dakikaları bütün canlılığı ile hatırlıyorum. Gardımı indirmemek adına başta ben fazla konuşmadım, ama kısa sürede aramızdaki iyi elektriğe ve yeni bir dostluğun doğuşuna direnmenin faydasız olacağını anladım. Yine de, "aile büyüklerim şimdi beni görseler ne düşünürlerdi?" diye merak etmekten kendimi alamadığım için hafif bir burukluk hissediyordum. Ancak, Goko'nun da tıpkı benim gibi hayatın tadını çıkaran genç bir öğrenci olduğunun farkına varınca, ortak pek çok ilgi alanımızı paylaşmaktan keyif almaya başladım.

O da kendinden önceki nesillerin yaptıklarından sorumlu tutulamazdı tabii. Kulağa neredeyse kalitesiz bir film sahnesi gibi geldiğini biliyorum ama, birbirimizin en iyi arkadaşı olduk ve boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçirdik. Gerçekten de o olmasaydı, Oklahoma Üniversitesi'ndeki o okul döneminin benim için nasıl geçeceğini hayal bile edemiyorum.

DEĞERLİ ANILAR

Geriye dönüp baktığımda, muhteşem hocalarımı, parmak ısırtan tesisleri, edindiğim Amerikalı arkadaşları hatırlıyorum. Fakat, en değer verdiğim anılar Goko ile ilişkim ve bu ilişkinin bende yarattığı değişim ile ilgili. Artık açıkça anlıyorum ki, 1915'teki gibi savaş ve katliamlara cehalet yol açıyor. İnsanlar biraraya gelip karşılıklı kültür ve görüşlerini anlamaya çalıştıklarında, umut ve dostluk çabucak galip geliyor.

Goko'nun tanıştırdığı diğer birkaç Türkle bile iyi arkadaş oldum! Fransa'da kalsaydım hiç bir zaman gerçekleşemezdi bu. Birisi bana bir Türk ile arkadaş olacağımı söyleseydi ona hayatta inanmazdım. Ömrümün geri kalanını aptal fikirlerimle sürdürmeye devam ederdim. Oklahoma Üniversitesi'nde edindiğim güzel deneyimler arasında bu yalnızca bir tanesi, fakat sadece bunun için bile gitmeye değerdi. Benim daha açık zihinli, rahat yaşam alanımdan çıkıp yeni insanlar tanımaya gönüllü bir insan olmama yol açtı. Öğrendim ki; tek bir doğru yaşam ya da hareket tarzı yok, pek çok doğru var. Dünyamıza çeşitlilik katan ve keşfetmeye böylesine değer kılan da bu zaten.

Tam Noel öncesi Oklahoma Üniversitesi'nden ayrıldım. Bir Müslüman olarak Goko, Noel'i kutlamasa da ona bir hediye almak istedim ve seveceğini düşündüğüm bir tişört buldum. İşin komik tarafı, o da aynı şeyi düşünmüş ve bana tıpatıp aynı tişörtü almıştı. Sonuçta biri Türk, diğeri Ermeni kökenli, aynı kıyafeti giymiş iki şaklaban gibi, kendimizi sanki kardeşmişcesine birlikte gülerken bulduk. ■

Oklahoma'da beraber geçirdikleri günlerin üzerinden dört yıl geçse de, Romain ve Goko hala bağlantılarını sürdürüyorlar. İster Paris'te, ister İstanbul'da olsun, tekrar görüşmeyi planlıyorlar.

Bu söyleşide ifade edilen fikirler, ABD hükümetinin görüş veya politikalarını yansıtmayabilir.

İki Ulus Arasında Geçen Bir Hayattan Süper Kahramanlar Doğuyor

Naif Al-Mutawa ile bir Söyleşi

Naif Al-Mutawa'nın klinik psikoloji ve işletme lisansüstü diplomalarının yanısıra terapi, gazetecilik ve edebiyattaki deneyimleriyle de, çeşitlilik açısından zengin bir özgeçmişi var. Eğitimini anavatanı Kuveyt ve Amerika Birleşik Devletleri'nde tamamlayan Al-Mutawa, Teshkeel Medya Grubu adlı uluslararası medya şirketini kurduğu günlerde de zamanını bu iki ülke arasında geçirmeye devam ediyor.

Şirket, Amerika Birleşik Devletleri'nde doğmuş çok sayıda süper kahraman öykülerinin Arapça çevirileri için distribütörlük haklarını aldı. Süperman ve Batman gibi kahramanların maceralarını Ortadoğu'ya taşıyan Teshkeel için amiral gemisi, grafik roman serisi "99" oldu.

2006 yılında başlayan Al-Mutawa'nın yazıp bir sanat ekibinin resimlendirdiği bu roman serisi, Allah ve İslam'a atfedilen 99 niteliği bünyelerinde barındıran, çeşitli ülkelerden gelen bir grup karakteri anlatıyor. Al-Mutawa, eJournal USA Yazı İşleri Müdürü Charlene Porter ile yaptığı bir söyleşide, iki farklı kültürde yetişerek eğitim almanın kendisini bu projeye nasıl taşıdığını anlatıyor.

Soru: Bize iki ayrı ülkede büyüme deneyiminizi anlatın lütfen.

Al-Mutawa: Kuveyt'te büyüdüm, 1971'de doğdum. Çocukluğumda yaz aylarını önce Londra'da, sonra da İspanya'da geçirdim. Sekiz yaşıma geldiğimde, annem ve babam Amerikan altyapısına sahip olmamı istediler, ve beni [bir kuzeydoğu Amerikan eyaleti olan] New Hampshire'da bir yaz kampına gönderdiler.

Kuveyt'te eğitim görüyor, yaz kampına da New Hampshire'a gidiyordum. Küçük yaştan başlayarak, henüz ortada internet yokken ve farklı dünyaların deneyimi günlük olarak paylaşılmazken, iki ayrı dünyanın da bir parçası oldum. Günümüzde insanlar Google ya da YouTube'dan tüm dünyayı izleyebiliyorlar, ama o günlerde televizyonlarda bile uydu yayını yoktu.

Bu yüzden, tam olarak bütünleşmemiş kavramları anlamak konusuna erken giriş yaptım, örneğin *Öteki* hakkındaki fikirlerimin şekillenmesi o yaşlara rastlar. Bu kavram herkes için var; Amerika, Kuveyt ya da Çin'de de büyüsen, daima kendi grubundan farklı bir grup insan olan *Öteki* hakkında bir algılayışın vardır. Ben erken yaşta, *Öteki* kavramının büyük ölçüde senin nerede durduğuna bağlı olduğunu öğrendim. Benim için önemli bir eğitimdi bu.

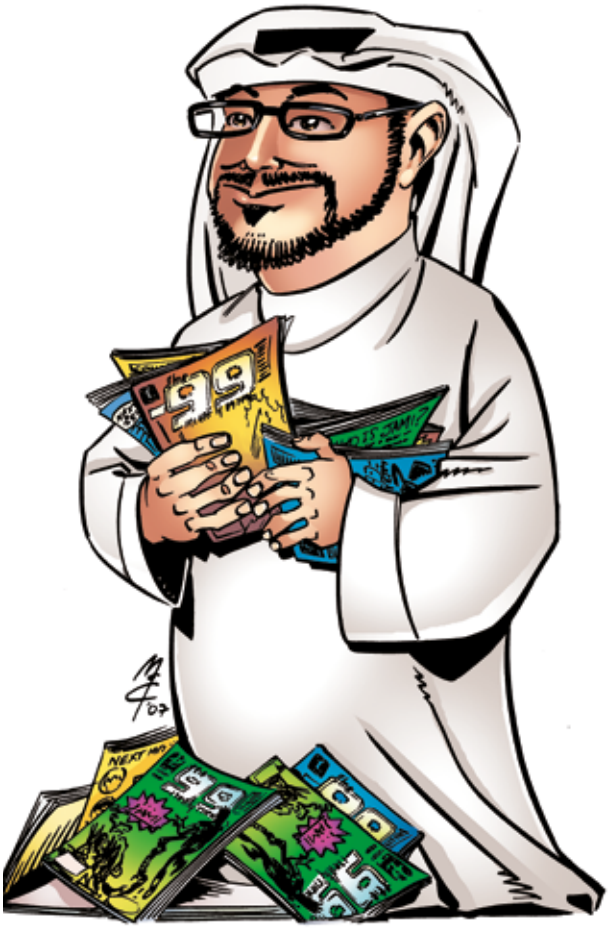

Naif Al-Mutawa'nın bu karikatürü, kurucusu olduğu Teshkeel Medya Grubu sanat ekibi tarafından çizilmiş.

Copyright © 2009 Teshkeel Media

Liseden sonra Amerika Birleşik Devletleri'nde Medford, Massachusetts'teki, çok büyük bir yerleşkesi olan ve çeşitli bölgelerden gelen öğrencilerin okuduğu, verdiği eğitimde ana tema olarak çok kültürlülüğe önem veren Tufts Üniversitesi'ne gittim.

Tufts'da geçirdiğim 1990 yılında, benim bir ülkem yoktu. Kuveyt istila edilmişti, ve annemle babam yaz tatilinden sonra evimize dönemediler. O dönemde bir evim olmasa da, zamanla çok iyi tanımış olduğum Amerikalı ailem sayesinde bir yuvam vardı. O ailenin babası, Lawrence Durocher, bana akıl hocalığı yaptı, bugün de Teshkeel'de başdanışmanım olarak çalışıyor. Kendisi *Rolling Stone* ve diğer pek çok derginin yayımcısıydı. Bu sayede o çevredeki insanları yakından tanıma fırsatım oldu. Edindiğimiz deneyimlerin tümü bugün yaptığımız işi besliyor.

Soru: *Öteki* hakkında daha önce değindiğiniz noktayı biraz açar mısınız? Kısmen Kuveyt'te, kısmen New Hampshire'daki kampta geçirdiğiniz yıllarda bu kavramla nasıl başa çıktınız? *Öteki* üzerine iki farklı tanım arasında bir uzlaşmaya varmaya mı çalışıyordunuz?

Al-Mutawa: 1979 yılında kimse Kuveyt'in nerede olduğunu bile bilmiyordu. New Hampshire'da ağırlıklı olarak Yahudilerin gittiği bir yaz kampına gittim. Oradaki çocuklar Ohio ve Pennsylvania'dan geliyordu, ama aramızda siyaset ya da din gibi konularda herhangi bir sohbet geçmiyordu. Rahat bir ortamdı. Ben sadece kimsenin duymadığı, bilmediği bir ülkeden gelen sevimli, şişko bir çocuktum. Farklıydım, ancak kendimi asla *Öteki* gibi hissetmedim.

Soru: Yine de çeşitli sosyal ortamlarda bu kavramın sabit olduğunun bilinci de var mıydı sizde?

Al-Mutawa: Büyüme çağında, kesinlikle. Kampta çok arkadaş edindim. Kuveyt'in büyüklüğü ile bölgenin siyasetinden dolayı, bazı kalıplaşmış önyargılar gerçek olarak kabul ediliyordu; ben de o kalıplara karşı çıkmayı başardım. Bu kalıplaşma, büyük ölçüde karşılıklı etkileşimsizlik nedeniyle, *Öteki*'nin canavarlaştırılmasından kaynaklanıyordu. Arap-İsrail çatışması konusunda, çölün bana ait bölgesinde *Öteki*'nin kim olduğu çok netti.

Soru: "99"u uluslararası çapta bir girişime dönüştürme konusunda çok kesin kararlısınız. Geçmişiniz bu kararı sizin için nasıl zorunlu kıldı?

Al-Mutawa: "99"u yaratmamın ana nedenlerinden biri, klinik psikolog olmamdır. New York eyaletinde çalışma ruhsatım var. Bellevue Hastanesi'nin "Siyasi İşkence Sonrası Hayatta Kalma" programında eğitim yaptım. Arapça konuştuğum için, hastalarım genelde Arap dünyasından geliyordu, ama orada dünyanın dört bir yanından gelen insanlar bulunuyor.

Eski tutukluların çoğundan sıklıkla duyduğum, yankılanan temalardan biri; liderlerini bir kahraman gibi algılayarak büyümüş olmalarına karşın, o kahramanın kendilerini yetişkinliklerinde işkenceye maruz bırakmasından dolayı duydukları çok derin ve acı verici hayal kırıklığı idi.

Bu durum, beni "kahraman" kavramının ne olduğu, ne olması gerektiği, kahramanlardan ne beklemeleri gerektiği gibi konularda, çocuklarımıza verdiğimiz mesajları düşünmeye sevketti. İşte bu nedenle, dünyanın o bölgesindeki çocuklar için kahramanlar yaratmak istediğimi biliyordum. Ancak, yaratacağım kahramanların hem Batı'da, hem de Asya'da çekici olmaları gerektiğini de biliyordum. Sadece Ortadoğu piyasasına cazip gelecek tarzda projelerin kendilerini zayıf kıldıklarını sıklıkla okudum ve duydum. Bazı durumlarda, memnun kalmamış birinin ettiği tek bir telefon bile bir projeyi tamamen iptal etmek için yeterlidir. "99" gibi bir projeye katkım olacaksa, yüreğimi, ruhumu bu işe vereceğimi biliyordum.Bu yüzden, küresel çapta herkese cazip gelmesini garantilemek zorundaydım.

Böylece, daha ilk günden başlayarak, 99 değişik ülkeden gelen, 99 ayrı kahraman kavramını yarattım. Öyküde dini imalar yok. Herhangi bir dinin propagandası yapılmıyor. Basın bunu Müslüman kahramanlar hakkında bir öykü olarak lanse etti. Ancak, öykünün ilham kaynağı İslam olsa da, başka etkenler de var. "99", Kuran'da Allah'a atfedilen 99 niteliğe gönderme yapılarak kullanılıyor, ama 99 ayrı karaktere süper kahraman güçlerini kazandıran sihirli taşlar tüm din ve uygarlıkların kolektif irfanından geliyor.

Öykü, Hülagû Han'ın 1258'de Bağdat'ı fethetmesiyle başlar. İşgalciler İslam uygarlığının ilerleyişini durdurmak isterler. Bu nedenle, Halife ile efsanevi Dar ül-Hikma'nın kütüphanecileri, kütüphanedeki tüm dinlere ait eserlerin kolektif irfanını korumak üzere harekete geçerler. 99 kıymetli taşa mantığın nuru işlenir, kahramanlar da güçlerini bu taşlardan alırlar.

Küresel anlamda bir girişim düşündüysem, yelkeni yaratıp onu dik tutarak, Atlas ve Pasifik'i katedebileceğimiz sağlam bir rüzgâr beklemek istedim sanırım. Hamdolsun ki, o rüzgârları yakalamak ve bunu küresel bir girişime çevirmek için şansımız yaver gitti.

Soru: Sanatsal yönden, "99"un hem Amerikan süper kahraman karikatürlerinde, hem de Asya'nın *animé*, Pokémon tipi karakterlerinde kökleri olduğunu görüyoruz. Sanatçı siz değilsiniz, ama bu girişimi her iki sanatsal gelenekten de ilham alarak tasarladığınız doğru, değil mi?

Hoşgörü için Yazmak

Naif Al-Mutawa çocuk edebiyatında yazarlık kariyerine on yılı aşkın bir süre önce başladı.

Zıpzıp diyarında herkes yuvarlaktır. Zıpzıp diyarında, en önemli, en iyi ve en muhteşem olanlar, en yükseğe zıplayan ve en uzağa yuvarlananlardı. Böyle olması, elbette ki doğaldı.

Öte yandan, zavallı bir Zıpzıpçık vardı. O sadece bir yarım daire olarak dünyaya gelmişti. Zıplayamıyordu. Yuvarlanamıyordu. Zavallı Zıpzıpçık. Annesi ve babası da utanç duyuyordu. Hiç arkadaşı yoktu.

Bir gün Zıpzıp diyarını sel bastı. En çok zıplayan, en çok yuvarlananlar bile tehlike altındaydı. Ancak, Zıpzıpçığın yarım daire, yani bir tekne şeklinde oluşu, çılgın sel sularının üzerinde kalarak herkesi emniyetli bir yere taşıyabilmesini sağladı. Böylece, Zıpzıp diyarındaki herkes hayatın sadece zıplamak ve yuvarlanmaktan ibaret olmadığını anladı.

Naif Al-Mutawa'nın ilk kitabı olan *"Zıplamak ya da Zıplamamak"* adlı öykü böyle devam ediyor.

Bu kısa, basit çizimli kitap, Al-Mutawa'ya göre,"ilk çocuk kitabım olarak bilinen eserimdir, ancak onu çocuklar için yazmamıştım."

Al-Mutawa, bu kitabı henüz üniversiteden mezun olduğunda, 24 yaşında iken kaleme aldı. Öyküyü, Kuveyt basınında yer alan Sih dinine mensup birinin işten atıldığı haberi üzerine duyduğu rahatsızlığı yansıtmak için yazmış. Haberde, çalışanın kovulması kadar işverenin "Sih dinine mensup olduğunu bilseydim, seni baştan işe almazdım" iddiası da Al-Mutawa'yı çileden çıkartmıştı.

O günler aynı zamanda Ruanda'da Hutu ve Tutsi kabilelerinin birbirlerini öldürdüğü, Balkanlarda da Sırpların, Hırvatların ve Bosnalıların savaştığı dönemdi.

"Benim için hepsi aynıydı," diyor Al-Mutawa, "ve bunu, bir daha asla yazmak zorunda kalmayacağım bir şekilde yazmak istedim."

Zıplamak ya da Zıplamamak, UNESCO'nun çocuk edebiyatında hoşgörü ödülünü kazandı. Al-Mutawa, Zıpzıpçık'ın maceralarını anlatan ikinci bir kitap daha yazdı, ancak klinik psikoloji doktorası ve işletme lisansüstü eğitimi için üniversiteye dönme kararıyla birlikte, yazarlık kariyerinden vazgeçti. "99", aynı zamanda Al-Mutawa'nın yazarlığa da geri dönüşüdür. ■

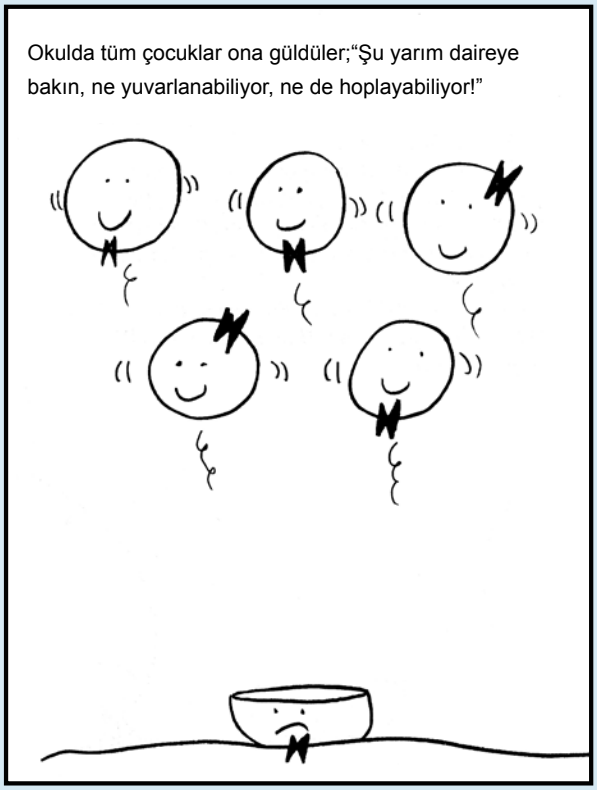

Al- Mutawa'nın, UNESCO'dan Hoşgörüye Hizmet dalında ödül alan *Zıplamak a da Zıplamamak* isimli eserinden bir sayfa.

Ruth Fremson/ The New York Times/ Redux

Al-Mutawa "99"u hem kendi çocukları, hem de herkesin çocukları için yarattı.

Al-Mutawa: Evet. İşletme okurken öğrendiğim şeylerden biri; yeni bir ürün geliştirirken içinde çok fazla "yeni" şeyler olmaması gerektiğiydi. Ürününüz çok fazla "yeni" içeriyorsa sonunda tek kişilik bir piyasası oluşur, o da siz olursunuz. Önceden kabul görmüş bir araç bulmalıydım. *Animé* ve süper kahraman karakterler on yıllardır konuşulan dillerdi. Hem insan, hem de süper kahraman formlarına sahip karakterler kavramının geçmişi 1930'lu yıllara kadar uzanıyor. Ekip halinde çalışan karakterler ise Asya kökenli bir kavramdır, çünkü onlar grup-yönelimli kültürlerdir. Dolayısıyla, burada yeni olan tek şey öykülerin esinlendiği prototiplerdir. Çok net sosyal mesajlar içermesine karşın, bunun kendi ayakları üzerinde durabilecek ticari anlamda bir iş olmasını da istiyordum. Piyasaya büyük inancı olanlardanım.

Soru: Bu grafik roman serisi ve onun dünya gençliğine neler öğretebileceğine ilişkin hedefleriniz nedir?

Al-Mutawa: Hem ticari iş, hem de sosyal düzeylerde büyük amaçlarım var. İş düzeyinde, bunun Disneyland tarzı bir şirket olmasını istiyorum, bunun *inşallah* gerçekleşebileceğine dair de net belirtiler görüyoruz. "99"daki karakterlerin, bizim bölgemizden birer elçi olarak, Süperman, Batman, Spiderman ve Pokemon gibi karakterlerin yanında hak ettikleri yeri almalarını hayal ediyorum.

Sosyal anlamda iki mesaj var: Biri Batı dünyası için, diğeri İslam dünyası için. İslam dünyasına mesajımız şu: Yeter. Dünyada olup bitenler hakkında kişisel olarak hesap vermemeye ve sorumluluklarımıza sahip çıkmamaya yeter diyoruz. Insanların sürekli olarak "bizi karalıyorlar" ve "basında yanlış yorumluyorlar" gibi yakındıklarını duyuyorum. Ya da, tepkisel bir sonuç olarak, "aaa, Arapları kötü adam rolüne mi koydular? Öyleyse biz de Amerikalıları kötü adam rolüne koyarız" gibi bir mantık yürütülüyor.

İslam dünyasındaki insanların artık nasıl algılandığımız konusunda sorumluluk alma zamanı geldi. Ben bunu öncelikle kendi çocuklarım için, ama aynı zamanda herkesin çocukları için de yapıyorum. Benim çocuklarım bu dünyada yalnız yaşamayacaklar.

Gayrimüslim dünyaya mesajımız ise şu: "Bakın, bu medeniyetler çatışması, dinler savaşı mesajlarına da – yeter artık!" İslam dininin özüne bakacak olursanız, "99"daki kavramlar, Allah ve Kuran kavramları – cömertlik, dirayet, öngörü, merhamet – işte bunlar zaten tüm uygarlıkların paylaştığı değerlerdir. Değerler düzeyinde, hepimiz aynıyız. ■

Bu sohbet esnasında dile getirilen görüşler A.B.D. hükümetinin görüş ve politikalarını yansıtmayabilir.

Chuck Norris ve Kendimi Arayışım

Meghan Loftus

Yurtdışında geçirdiğiniz bir sömestr, evinizde ve ailenizin yanında olmanın rahatlığından uzak bir yerde, kendinizi ve neler yapabileceğinizi sınama fırsatıdır. Amerikalı Meghan Loftus, 2009 yılında Ithaca College'den gazetecilik ve siyaset dallarında lisans diplomasını aldı. 2007 yılının ilkbaharını İspanya'nın Sevilla kentindeki Kültürlerarası Etütler Merkezi'nde geçirdi.

Meghan Loftus'un izni ile kullanılmıştır.

Yazar (sağda) ve arkadaşı Janelle Mackereth birlikte iki yıl yurtdışında eğitim aldıktan sonra, 2009 yılında Ithaca College'dan mezun oldular.

Taksi bizi bir ara sokağa bıraktı. Giriş kapısına bir göz attım, ve önümdeki dört ayın bana neler getireceğini düşündüm. Yorgundum – evet, jetlag de vardı, ama etrafımda uçuşan İspanyolcayı dinlemekten ve kafamda tercüme etmekten…ya da etmeye çalışmaktan yorulmuştum.

İspanya'nın Sevilla kentinde geçireceğim sömestrın ilk bir buçuk günüydü. Buna rağmen, kendimi üç yıldır oradaymışım gibi hissediyordum. O kadar yorgundum ki, herhangi bir yerde, bir sokak köşesinde, derin, sakin bir uykuya dalabilirdim. Burada ne işim vardı? İspanya'da bana "annelik" yapacak olan bayanın apartman otomatiğine basıp bizi içeri almasını beklerken bunu geçirdim aklımdan. Bu, soruyu, önümdeki dört ay boyunca kendime sık sık soracaktım. Yurtdışında geçirdiğim sömestrdan önce, sadece Kanada'daki Niagara Şelalesi'ni ziyaret etmek için birkaç kez Amerika'dan çıkmıştım. Kuzey Amerika kıtasının dışına hiç gitmemiştim. Yurtdışında gezmeyi hep istemiştim. Özellikle İspanya'yı. Bu benim hayalimdi! Peki, neden bu kadar gergindim?

Bu gibi anlarda yanımda arkadaşım Janelle olduğu için şanslıydım. İkimiz de aynı yurtdışı eğitim programını seçmiştik, ve bundan mutluluk duyuyorduk. Geçirdiğimiz birçok keyifli anı birbirimizle paylaşabiliyorduk. Ama aynı zamanda, o sinir bozucu anlarda da birbirimize moral veriyorduk; örneğin Janelle sırt çantasını ve giysilerinin yarısını kaybettiğinde, ya da benim fena halde sıla hasreti çektiğim zamanlarda. O dönem boyunca, yabancı bir ülkede bir sömestr geçirecek kadar şanslı olduğumuza inanamadığımız anlar da sıkça oluyordu. Gerçekten ne yapıyorduk biz burada?

FARKLAR VE BENZERLİKLER

Sömestr boyunca bu soruma birçok yanıt buldum. Öncelikle, dünyanın çeşitli yerlerinde insanların nasıl yaşadıklarını görmek istiyordum. Çok farklılıklar bekliyordum – yedikleri, giyim tarzları, hoşlandıkları şeyler konusunda – ve haklı çıktım. Sevilla'da en büyük öğün öğle yemeği idi, akşam yemeğini de gece yarısına kadar yemezdik. En şık kıyafetlerimin asla yeterince şık olmadığını hissediyordum; benim yaşıtım diğer kızlar, sadece okula gidiyor olsalar bile, daima çok güzel gözüküyorlardı.

Ama beni asıl şaşırtan şey, benzerliklerdi. Evden ayrılmadan önce, karşılaşacağım farklılıklar üzerinde o

Meghan Loftus'un izni ile kullanılmıştır.

Meghan (altta) ve Janelle (üstte) İspanya'nın çeşitli yerlerini gezerken poz veriyorlar.

kadar odaklanmıştım ki, binlerce kilometre ve bir okyanusun ötesinde yaşayan insanlarla ortak yönlerimizin neler olabileceğini hiç düşünmemiştim. Aynı filmleri ve müzikleri beğeniyorduk, aynı ünlülerden hoşlanıyorduk, ve hayattan beklentilerimiz de ortaktı – sevmek ve sevilmek.

Sonra bir gün, laf döndü dolaştı, Chuck Norris'in çektiği mekiklerin dünyanın döngüsünü nasıl değiştirdiği konusuna geldi. O espri, bir akşam Janelle ile birlikte bir tavernada, İspanyol arkadaşlarımızla oturup onların konuştuklarını diğer arkadaşımız Andrew için tercüme etmeye çalışırken ortaya çıktı. Andrew, Londra'dan ziyaret için gelmişti, ve İspanyolca konuşmuyordu; İspanyol arkadaşlarımızın da sadece bazıları İngilizce biliyordu. Janelle ile birlikte sohbeti tercüme edip yönlendirirken, bir şekilde Chuck Norris konusu açıldı. Amerika'da *Walker, Texas* Ranger dizisinin yıldızı olan Norris, mitik güçleri ile ilgili birçok fıkraya konu olmakla birlikte aynı zamanda Birleşik Devletler'de bir idoldür.

İspanyol arkadaşlarımız anında hem İspanyolca, hem de İngilizce, peşpeşe Chuck Norris esprileri yapmaya ve bizim bile daha önce duymadığımız fıkralar anlatmaya başladılar. Janelle, Andrew ve ben gülme krizine girdik. Nasıl olur da burada, Sevilla'nın bir ara sokağındaki bir tavernada, Chuck Norris fıkraları paylaşıyor olabilirdik? Hem de iki dilde? Bu, Chuck Norris'in bir kültürel ikon ve aksiyon filmi yıldızı olarak gücünü gösterdiği gibi, daha derin anlamda dil farklılıklarının iyi bir kahkahayı paylaşmaya engel olmadığını da gösteren güzel bir ders oldu.

KENDİNİ KEŞFETMEK

Yurtdışına çıkmamın bir diğer nedeni ise, kendim hakkında birşeyler öğrenmekti. Gerçekten kim olduğumu öğrenmek için başka bir yere gitme isteğimi tuhaf bulabilirsiniz. Ama düşündüğümde, bana son derece mantıklı geliyor. Yurtdışındayken, seyahatlerim esnasında karşılaştığım herşey yeni ve yabancıydı bana. İçine girdiğim her durum beni; kendimi, içinde bulunduğum şartları, ve o andaki alternatifleri yeniden düşünmeye zorladı.

Gerek Barselona'da Janelle ile birlikte dönüp dolaşıp Sagrada Familia'yı bulamadığımızda (ki bunu kaçırmak oldukça zordur, ama biz kaçırdık bir şekilde), gerekse Galway, İrlanda'ya yapacağımız sömestr tatili için kalacağımız pansiyona yanlış tarihleri bildirmiş olduğumuzu fark ettiğimizde, tanıdık bir ortamda olmamamdan dolayı daha da stresli hale gelen zor durumlarla başa çıkmak zorundaydım. Herşeye rağmen, kendi çözümlerimi kendim üretmek zorundaydım.

Ama ne oldu, biliyor musunuz? O sorunları panik atak geçirmeden hallettik (tamam, belki arada bir korktuğumuz anlar da oldu). Sonuçta, kilometrelerce yol yürümek zorunda kalsak da, Sagrada Familia'yı da bulduk , İrlanda´da kalabileceğimiz başka bir pansiyon da. Normalde sinir krizleri geçirtebilecek durumlarla başa çıktık. Ama stresten çok dinlenmeye değer veren bir yer olan Sevilla`da geçirdiğim zaman boyunca tüm bu sorunların aslında eğlencenin bir parçası olduğunu öğrendim. Artık başıma gelebilecek kötü şeyleri kurmak yerine, önceliklerimi – yani aile, dostlar, eğlence ve yemek – sıralamayı biliyorum. Yolda karşıma çıkabilecek ufak tefek engellerin, sonuçta bir anlamı olmadığını kendi kendime anımsatıyorum.

Ancak, Sevilla`da geçirdiğim o ilk gün, saçağın altında yağmurun bitmesini bekleyip, oraya nasıl vardığımı düşünürken, tüm bunlar henüz aşmadığım şeylerdi. Geriye dönüp baktığımda sıklıkla, kendimi o kapının eşiğinde görüyorum, ve endişeli halime, "Buradasın, çünkü her gün yeni bir macera olacak" diye fısıldıyorum. ■

Harvard'a Yolculuğum

Siyabulela Xuza

Bir delikanlı, Güney Afrika'daki kasabasından Cambridge Massachusetts`teki Harvard Üniversitesi'ne yaptığı yolculuğu anımsıyor. Şu ana dek fen sayesinde yaptığı yolculuğun kaderi olmasını ümit ediyor. Siyabulela Xuza lise öğrenimini Güney Afrika'da tamamladı, ve 2009'un son çeyreğinde Harvard`daki ikinci yılına başlayacak. Xuza, Intel 58. Uluslararası Fen ve Mühendislik Fuarı'nda dereceye girdi.

Güney Afrika'daki kasabamın üzerine seçim broşürleri bırakan Cessna uçağının motor sesini kovalıyordum. Yıl 1994'tü, demokrasinin ülkeme gelişinin ilk yılıydı ve o teknoloji mucizesinin görüntüsü bendeki fen merakını ve Afrika rönesansının inşası için mühendisliği kullanma tutkusunu alevlendirdi. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Harvard Üniversitesi'nde eğitimimi sürdürürken, tüm çabalarım bunun için. O uçağı gördükten kısa bir süre sonra, annemin mutfağına girip yeni roket yakıtı yapmak için kimyasal maddeleri karıştırmaya başladım. Annemden habersiz yaptığım muzırlıktan dolayı tedirgindim, ama ev yapımı kimya da bana karşı koyamadığım bir heyecan veriyordu. Annemin mutfak araç gereçleriyle donanmış uyduruk laboratuvarımı ve bir önceki akşam yediğimiz yemeğin kokusu ile benim kimyasallarımın tatlı kokularının karışmasını çok seviyordum.

Cennet gibiydi – ta ki bir gün akılsızca yeni bir karışım yaptığım o kader anına dek. Ocağın ısısını kısmayı unuttum, ve ocak üzerinde köpüren karışım adeta tıslayan bir canavara dönüşerek her yere sıvı taşırmaya başladı. Tertemiz mutfağı bir anda duman sarmış, yapışkan roket yakıtı ile kaplanmıştı. Annem mutfağa bir hışımla girdi. Sarsıldım, ellerim titredi ve korkuyla hayatımın fırçasını yemeye kendimi hazırladım. Daha tedbirli bir biçimde deneylerimle garajda devam ederken, kulak zarlarım halen çınlıyordu. Muzırca başlayan deneylerim dört yıl sürecek yoğun bir okul programı, rugby maçları, tiyatro yapımları ve toplum gönüllülüğü ile birarada yürütmeye çabaladığım ciddi bir fen projesine dönüştü. .

KALKIŞ TAMAMDIR

Sadece yakıtı ile uğraşmayıp, aynı zamanda roketin kendisini de yapıyordum. Projenin o kısmı, 2003 yılında Phoenix adını verdiğim deneyin heyecanlı geri sayımına başladığım güne dek hem sabrımı hem de bu işe bağlılığımı sınıyordu. Ateşleme tuşuna bastığımda bir duman bulutu belirdi ve motor, birarada bin tane Afrika davulunkine benzer bir sesle çalıştı. Phoenix büyülü bir şekilde gökyüzünü yararak 1.220 metreye yükseldi. Bu başarılı kalkış, azmin sonuç verdiğinin bir kanıtıydı. Daha sonra, "Afrika Uzayı: Afrika'nın Uzay Yolculuğunu Ateşlemek" isimli projemle Güney Afrika Ulusal Fen Fuarı'na katıldım. Proje o kadar başarılıydı ki; ödül olarak biri İsveç'teki Nobel Ödül Töreni'ne, diğeri de bir uluslararası fen fuarı için Amerika ziyareti olmak üzere iki yurtdışı ziyareti kazandım.

Fotoğraf: Zach Ralt / Siyabulela Xuza'nın izni ile kullanılmıştır.

Siyabulela Xuza'nın deneyleri, onu Güney Afrika'dan Harvard Üniversitesi'ne, Barker Beşeri Bilimler Merkezi binasının önünde bu fotoğrafı çektirdiği yere götürdü.

Albequerque, New Mexico`da yapılan fen fuarı, 52 ülkeden gelen 1,200'den fazla yenilikçi öğrenciyi araş-

tırmalarını sergilemek ve çetin bir rekabete sokmak için biraraya getiriyordu. Ülkemi temsil etmekten onur duydum ve dünyanın dört bir yanından gelen öğrencilerle tanışarak manevi anlamda zenginleştiğimi hissettim. Jüri süreci bitince, ödül törenine katılmak üzere yola çıktım ve oradaki yerimi aldım. Heyecanlı bir bekleyiş içinde konferans salonunda toplanan seyirci kalabalığına göz attım. Tören beni biraz ürkütmüştü, ödül alan deneyler açıklanmaya başladığında koltuğumda daha da küçüldüğümü hissettim. Sunucu, "Enerji ve ulaşım kategorisinde ödül, Siya…." diye açıklamasını yaparken, salonda müthiş bir alkış koptu. Hem büyük ödül kazanmıştım, hem de minik bir gezegene adımın verilmesi onurunu.

© Eskom Expo for Young Scientists

Siya, büyük ödül kazandığı Intel Uluslararası Fen ve Mühendislik Fuarı'nda geleceğin bilim adamlarına projesini anlatıyor.

FARKLI BİR GEZEGENDE

Uluslararası fuardaki başarımın coşkusu, lisedeki son yılımda bana ivme kazandıran ve Harvard Üniversitesi'ne kabul edilmem ile sonuçlanan itici bir güç oldu. 2008 yılının sonbaharında üniversiteye başlarken, Harvard'ın sarmaşık kaplı duvarlarla çevrili, gür yeşil bitkilerle dolu bahçelerinde geziniyordum. Yanıta ulaşma sürecinin yanıtın kendisinden daha değerli olduğu, hocalarımızla birlikte çalışma ve karşılıklı diyaloğun bizleri daha iyi notlara ulaştırdığı farklı bir eğitim sistemine uyum sağlamam gerekiyordu. Ufkumu genişletmek ve disiplinler arası bir düşünce yapısına erişmek adına Mandarin Çince, ekonomi ve dünya müziği gibi aşina olmadığım derslere kaydolarak entellektüel anlamda riske girdim.

Dersler dışında, Harvard Uluslararası Liderlik Forumu'na katıldım. Bu topluluk, dünyanın dört bir yanından öğrencileri biraraya getirerek küresel terör, liderlik, HIV/AIDS, teknoloji ve Afrika'nın Gelişmesi gibi konularda paneller düzenliyor. Bu forum ayrıca beni, hem gelişen hem de gelişmiş dünyada enerji talebi arttıkça onunla birlikte artan iklim değişikliği tehditi konusunda aydınlattı. Büyük bir tehdit var olsa da, bu aynı zamanda temiz enerji devrimini başlatmak için bir fırsattır.

İklim değişikliği konusunu ele almak, şu andaki tutkumun da motivasyonu: Yeni roket yakıtları üzerinde çalışmaya başlamak ve Harvard'daki mevcut kaynaklarımı kullanarak iklim krizinin tehlikelerini azaltmaya yönelik yeni nesil otomobil ve jet yakıtları geliştirmek. Halihazırda, Afrika'da sürdürülebilir gelişmeyi besleyip yerleştirmek ve henüz potansiyeline ulaşmamış bir kıtanın entellektüel birikiminin ateşlenmesine destek olmak için, sentetik biyoloji ve yenilenebilir enerji alanlarında yeni teknolojileri araştırıyorum.

Afrikalı kökenlerimden Amerikan toplumuna yaptığım geçiş, bana kültürlerimizdeki çeşitliliğinin değerini gösterdi. Sosyal adaletten, genetik biliminin etiğine kadar çok sayıda gece yarısı yatakhane tartışmalarında yer aldım, diğer öğrencilerin bakış açıları hakkında çok şey öğrendim. Farklarımıza rağmen, hepimizin hürriyet ve adalet gibi, sadece hoşgörü ve kültürlerimizi karşılıklı daha iyi tanımakla ulaşabileceğimiz temel değerleri paylaştığımızı öğrendim.

İlk kar yağışını görmemin mutluluğu gibi daha sıradan anlar da, Amerika'ya alışma sürecimin önemli evreleri oldu. Çetin kuzeydoğu kışlarında dondum ve Afrika güneşine hasret kaldım, ama ruhum bir dünya vatandaşı olma yolundaki kişisel evrimimi besleyen Amerikan halkının sıcaklığı ile ısındı.

Yakında Güney Afrika'ya sadece çok iyi bir eğitim ile değil, aynı zamanda dünyanın her köşesinden insanlarla etkileşimimden dolayı tüm dünyanın nasıl çalıştığı ve düşündüğü hakkında giderek derinleşen bir anlayışla, manevi anlamda da daha zenginleşmiş biri olarak döneceğim. Geleceğin neler getireceğini öngöremeyebilirim, ama mühendislik eğitimim sayesinde Afrika için hayal ettiğim şeyleri gerçekleştirebilme olasılığı beni heyecanlandırıyor. ■

NEDEN ÖNEMLİ?

ULUSLARARASI EĞİTİMİN ARTILARI

Allan E. Goodman

© AP Images/Ben Curtis

Mısır'daki Kahire Üniversitesi'nde, Başkan Obama uluslararası diyaloğun değerini anlatırken, öğrenciler onu dinliyor

Yabancı bir ülkede eğitim görmek, genç bir insanın etken ve üretici bir dünya vatandaşı olması için gerekli becerileri geliştirmesine yol açıyor. Allan E. Goodman, eğitime yönelik uluslararası değişim ve gelişim eğitimi alanında öncü, kâr-amacı-gütmeyen bir kuruluş olan Uluslararası Eğitim Enstitüsü'nün yöneticisi ve icra kurulu başkanı.

İnsanların küresel vatandaş olma gayretini göstermesi fikri, daha önceden olmadığı kadar dünya çapında kabul görmeye başladı. Bunu her yerde görebiliyoruz:

- Yoksullukla mücadele grubu Oxfam, küresel vatandaşlık kavramını "geniş bir dünya görüşü olan ... farklılıklara saygı duyan ve değer veren" kişi olarak tanımlıyor.
- A.B.D. Dışişleri Bakanı Hillary Rodham Clinton, 2009 mezunlarını "özel ve profesyonel yaşamlarını küresel ortaklıklar oluşturmak için kullanan elçi vatandaşlar olarak, kendi ideallerinin özel temsilcisi olmaya" teşvik ediyor.
- Çin hükümeti, 2008 Pekin Olimpiyatları için "Bir Dünya, Bir Rüya" sloganını kullandı.

Uluslararası Eğitim Enstitüsü *(Institute of International Education – IIE)* her yıl 20,000'i aşan sayıda katılımcının akademik ve profesyonel değişim fırsatlarından yararlanmasını sağlayan yaklaşık 250 program yönetiyor. Bu programların pek çoğu uluslararası öğrencilerin Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmesine yardımcı oluyor. Aralarında en iyi bilinenlerden birisi, A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Eğitim ve Kültür İşleri Bürosu tarafından desteklenen Fulbright Programı. Fulbright, Amerikan halkı ile başka ülkelerin halkları arasında ortak anlayışı geliştirmeyi hedefliyor. Sayesinde, insanlar ve fikirler değişim geçiriyor.

© AP Images/Ben Curtis

Haziran 2009'da gerçekleştirdiği Mısır ziyaretinde, Başkan Obama değişim programlarını desteklemeye söz verdi ve gençleri, kültürlerarası "ortak umutların" bilincine varmaya davet etti.

Sürekli değişen bir dünyada "küresel vatandaş" olmak, durmaksızın yeni fikir ve koşullara adaptasyonu şart kılıyor. Yabancı öğrencilerin A.B.D.'de eğitim görürken yaşadıkları değişim sürecinin değeri de buradan kaynaklanıyor: İnsanları, 21. yüzyılda meslek hayatlarını sürdürmek için gereken devamlı dönüşüm sürecine hazırlıyor. Yakın geçmişte, S.M. Krishna isimli bir Fulbright mezunu Hindistan'da Dışişleri Bakanı olarak göreve getirildi. Basın kendisini Bangalor şehrini Hindistan'ın en tanınan teknoloji merkezi haline getiren kişi olarak tanımladı ve A.B.D.'de görmüş olduğu eğitimi de, Hindistan'ın karmaşık diplomatik ilişkilerini en iyi şekilde yürütebileceği iddiasına kanıt olarak gösterdi. Bugün Hindistan'da hem teknolojik gelişim, hem de dış ilişkilerin düzeyi, Krishna'nın A.B.D.'de Fulbright bursuyla öğrenim gördüğü – 1950'lerin sonu ile 1960'ların başları – yıllara oranla, dramatik bir farklılık gösteriyor. Oysa, George Washington Üniversitesi ve Southern Methodist Üniversitesi'nde almış olduğu o eğitimin, günümüzün zorlu şartlarına uyum sağlayabilmesinde kritik bir rolü olmuştu.

A.B.D.'ye gelerek en sağlam inançlarınızı yeniden değerlendirme şansına sahip olabilir, size en yakın gelen eğitim dalına yeni gözlerle bakabilirsiniz. Bu girişim, size günümüz işverenlerinin değer verdiği kültürlerarası iletişim becerilerini kazandırarak ekonomik avantaj sağlar. Aynı zamanda, kendi değerlerinize ilişkin daha derin bir anlayış ve etrafınızdaki dünya ile ilgili daha geniş bir perspektif kazandırarak düşünsel açıdan avantajlı olmanıza da yol açar. "Uluslararası" kavramını eğitimin bir parçası haline getirmek, hepimizin yüksek öğrenimden edinebileceği kazanımlarda temel bir değişimin işaretidir. Yalnızca söylemimizi değil, okumayı ve konuşmayı seçtiklerimizi, dolayısıyla gerçek anlamda düşüncelerimizi etkiler. Ülkeler arası dostluk ilişkilerini pekiştirir ve dünyayı daha güvenli bir yer haline getirir.

A.B.D. Başkanı Barack Obama Haziran 2009'da Kahire'de yaptığı konuşmada eğitim ve yeniliğin 21.yüzyılda en geçerli akçeler olacağını vurguladı, ve "bu nedenle, babamı Amerika'ya getiren program gibi değişim programlarını genişleteceğiz ve bursları arttıracağız" diyerek devam etti. Başkan Obama eğitim ve değişim programlarının dünya insanlarını biraraya getirmekte kilit rol oynadığına dair inancını şöyle ifade ediyor: "İnanıyorum ki, Amerika kendi içinde şu gerçeği barındırıyor: Irkımız, dinimiz, ve toplumsal konumumuz ne olursa olsun, hepimizin özlemleri ortak – barış ve güvenlik içinde yaşamak; eğitim almak ve haysiyetimizle çalışmak; ailelerimizi, toplumlarımızı ve Tanrıyı sevmek. Bunları paylaşıyoruz. Bu, tümüyle insanlığın umudu."

SINIRLAR ARASI İLETİŞİM

Uluslararası öğrencilerin çoğu yurtdışında okumanın ekonomik ve kişisel faydalarının bilincinde olsa da, birçoğu Birleşik Devletler'e küresel dünya vatandaşı olmak niyetiyle değil, iş idaresi ya da mühendislik gibi belirli alanlar ile ilgili bilgiler edinmek üzere geliyorlar. Aslında, IIE'nin 2008 Açık Kapılar *(Open Doors)* raporuna göre, bu iki alanda eğitim görenler toplandığında A.B.D.'deki tüm uluslararası öğrencilerin %36'sından fazlasını oluşturuyorlar.

Daha da çok öğrenci, Harvard ya da California Teknoloji Enstitüsü gibi prestijli üniversitelerden master ya da doktora derecelerini almaya heves ediyor olabilir, ancak bu rüyalarını gerçekleştirmek için büyüdükleri topraklardan ayrılamayabilirler. Böyle programların yüksek maliyetli oluşu ya da çok seçici davranmaları, öğrencileri uluslararası eğitim girişimlerinden vazgeçirebilir. Çinli ya da Hindistanlı bir öğrenci "ne de olsa mühendisliğin mekaniği her yerde aynı, üstelik son yıllarda kendi ülkemdeki üniversiteler de programlarını oldukça geliştirdiler" diye düşünebilir.

Ancak, mühendisler fizik ya da kimya gibi disiplinlerde atılım yapmayı umuyorlarsa, kendi çalışmalarını problem ve çözümlerin ülkeler arasında paylaşıldığı sınırsız bir dünyada ilerletmeleri gerekmektedir. Örneğin, dünyanın en büyük "parçacık fiziği laboratuvarı ve yine dünyanın en saygın bilimsel kuruluşlarından biri olan CERN, 20 Avrupa Birliği üyesi devlet tarafından idare ediliyor ve pek çok başka ülke de bilim adamlarını bu tesislerden faydalanmaları için gönderiyor. Bu tür kuruluşların farklı ülkelerden gelen araştırma ekiplerinde çalışmak için lisan becerileri, kültürel anlayış ve karşılıklı saygı bulunması şart. Ticari açıdan da bakılacak olursa, rekabet gücü yüksek bir ürün oluşturabilmek için, hem o ürünün küresel piyasasını hem de herhangi bir ürünün seri imalatını mümkün kılan dünya çapındaki tedarik zincirini çok iyi anlamak gerekiyor.

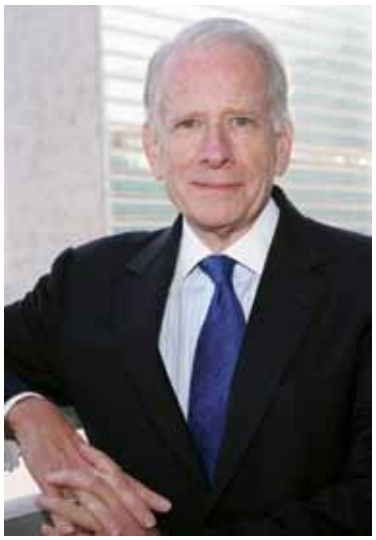

Uluslararası Eğitim Enstitüsü'nün izni ile kullanılmıştır.

Uluslararası Eğitim Enstitüsü'nden Allan E. Goodman, uluslarötesi eğitim deneyimi sonucu elde edilen küresel vatandaşlık değerlerinin en önde gelen savunucularından.

Bazı mühendislik problemleri kelimenin tam anlamıyla uluslararası sınırları aşıyor. Uydu iletişimi ve uzay araştırmaları üzerine yapılan çalışmalar tek bir devletin sınırları dışında yer alıyor ve gittikçe artan sayılarda uluslararası ortaklarla işbirliği yapmayı gerekli kılıyor. Fosil yakıtlardan elede edilen enerjinin tüketimi, tüketim nerede yapılırsa yapılsın, hepimizin paylaştığı atmosferi değişime uğratıyor. İklim değişikliği tehdidi ile başedebilme umudundan yola çıkan bir Hindistanlı ve iki Amerikalı öğrenci, elektrik ve güneş enerjisi ile çalışan bir araba tasarlayarak Chennai'den Yeni Delhi'ye kadar 3381 kilometreyi o araçla katetti. Temiz enerji finansmanı konusunda araştırma yapmak üzere Fulbright bursu ile Hindistan'a giden Amerikalı Alexis Ringwald, "İklim Çareleri Karayolu Turu" *(Climate Solutions Road Tour)* olarak anılan bu seyahate çıkan ekibin bir parçasıydı. Grup, yol boyunca Hindistanlı öğrencileri iklim değişikliği konusunda yapılabilecekler konusunda bilgilendirdi.

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ KAPASİTESİ

Amerika Birleşik Devletleri, inanılmaz bir program ve diploma yelpazesini temsil eden 4000'i aşkın akredite edilmiş yüksek öğretim kurumuna ev sahipliği yapıyor. Her ne kadar Birleşik Devletler'deki elit programlar dünyanın en iyileri arasında yer alıyorlarsa da, A.B.D.'deki yüksek öğretim sisteminin gerçek gücü çeşitliliğinden kaynaklanıyor – oysa, bu ülkeye gelen uluslarası öğrencilerin %60'ı yalnızca 156 kurum arasında dağılmış vaziyette. Dolayısıyla, halen dünya çapında küresel hareketliliğe sahip öğrencilerin %22'sine ev sahipliği yapsak da, Amerikan yüksek öğretim sistemi daha çok sayıda yabancı öğrenci barındırabilir.

Ben, A.B.D.'nin daha da fazla sayıda öğrenciye ev sahipliği yapmasının bir yolunun da, yüksek öğretim sistemimize geçit görevi görebilecek iki yıllık bölge üniversiteleri *(Community college)* olduğuna inanıyorum. Uluslararası öğrenciler bu okullarda çok daha düşük maliyetlerle başlayıp, daha sonra da bir "artikülasyon anlaşması" *(okullararası ders içeriklerini birbiriyle eşleştiren resmi bir onay anlaşması)* ile düzinelerce dört-yıllık öğretim kurumuna geçiş yapabilirler. "Open Doors" raporumuzdaki sayılara göre, şu anda uluslararası öğrencilerin sadece %14'ü iki yıllık bölge üniversitelerine kayıtlı. Bence yabancı öğrenciler bu kurumların; A.B.D. yüksek öğretim sistemine bir kapı aralamak, İngilizce lisan becerilerini geliştirmek, Amerikan kültürüne aşina olmak ve sonuçta pek çok saygın kamu üniversitesine gidebilme fırsatı sunduğunu keşfettikleri takdirde, bu sayı önümüzdeki on yıl içinde %40'ları bulabilir.

Dışişleri Bakanlığı, bu konuda ve A.B.D. yüksek öğretim sisteminin çeşitli başka yönleri hakkında bilgilendirmek üzere, uluslararası öğrencilerin kendi ülkelerinden ayrılmadan erişebilecekleri bir kaynak sunuyor. EducationUSA, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki eğitim fırsatları hakkında doğru, kapsamlı, objektif ve güncellenmiş bilgi veren 450'den fazla danışmanlık merkezinin oluşturduğu bir global enformasyon ağı – ve bu hizmeti öğrencilere ya da ailelerine herhangi bir maliyet yansıtmaksızın veriyor. EducationUSA ayrıca nitelikleri uygun olan şahıslara da bu fırsatlara ulaşmanın en iyi yolları konusunda danışmanlık hizmeti veriyor. Daha fazla bilgi için lütfen *http://www.educationusa.state.gov* adresini ziyaret ediniz.

Nihai mesleki hedefiniz ister kamu hizmeti, ister iş hayatı, bilim ve teknoloji, akademik kariyer, sanat ve kültür ya da bunların herhangi bir karışımı olsun, uluslararası eğitimin sağlayacağı küresel vatandaşlık gelecek yıllarda size mutlaka büyük faydalar getirecektir. ■

Bu makalede ifade edilen görüşler A.B.D. hükümetinin görüş ve politikalarını yansıtmayabilir.

Başarıya Pasaport

© AP Images/Pavel Rahman

Fulbright bursuyla Birleşik Devletler'de ekonomi eğitimini bitirdikten sonra, Bangladeşli Muhammad Yunus 2006 yılında kendisine Nobel Ödülü kazandıran mikro-kredi sisteminin öncülüğünü yaptı.

Yurtdışı eğitim programlarından mezun pek çok kişi, ilerideki yaşamlarında kendileri ve ulusları için büyük başarılara imza atıyor.

Dünyanın dört bir yanında binlerce kişi kendi adlarının yanısıra Arkansas Eyaleti'nden bir senatörün de adını taşıyorlar. Onlar Fulbright'lılar – 1946 yılında Senatör J. William Fulbright'ın sponsorluğunda A.B.D. Kongresi'nin verdiği finansman ile başlayan Fulbright burslarından faydalanan neredeyse 300,000 kişi. Program, o günden bu yana dünya çapında en yaygın olarak tanınan ve sayılan uluslararası burs programı haline dönüştü. A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Eğitim ve Kültür İşleri Bürosu tarafından yönetilen Fulbright bursları, bilim adamlarına yurtdışında öğrenimlerini sürdürme ve araştırma olanakları sunuyor. Bu olanaktan yararlanan bilim adamlarının elde ettiği başarıların kayıtları, Fulbright'lıların dünyaya geri verdiklerini açıkça belgeliyor.

Fulbright bursundan yararlanan Muhammad Yunus, kendi ifadesiyle "25 yaşında utangaç bir ekonomi eğitmeni olarak", ileri seviyede ekonomi çalışmalarını sürdürmek üzere Birleşik Devletler'e geldi. On yıl sonra, anayurdu Bangladeş'teki ezici ve hiç değişmeyen yoksulluk onu, borçlandırmada yeni bir kavram olan mikro-borçlanma sistemini icat etmeye sevketti. Çoğu kadınlardan oluşan küçük iş sahiplerinin, makul faizlerle ufak çaplı kredilendirilmesini öngören mikro-kredi konsepti yaşam mücadelesi veren girişimcilerin yavaş yavaş sermaye geliştirmelerine ve işlerini genişletmelerine olanak tanıdı. Yunus, Grameen Bankası'nı kurarak mikro-kredi kavramını kurumsallaştırdı, ve sistem o günden bu yana dünyanın çeşitli yerlerinde aynen kullanıldı. Yunus ve kurduğu banka 2006 Nobel Barış Ödülü ile onurlandırıldı. Yunus 2009 yılının Temmuz ayında ise Başkan Obama tarafından Başkanlık Hürriyet Madalyası'na layık görüldü. Bu, ulusumuzun en yüksek sivil şeref madalyasıdır.

Yunus, Tennessee Eyaleti'ndeki Vanderbilt Üniversitesi'nde yedi yıl boyunca bir değişim programına katıldı. Aynı yerleşkede 2007 yılında yaptığı bir konuşmada o deneyimi ile ilgili olarak Yunus şunları söyledi: "Vanderbilt daha cesur, daha gözüpek olmamı sağladı, bu sayede bazı şeylere başkaldırmaya başladım; kendi

© AP Images/Mannie Garcia

Peru eski Başkanı Alejandro Toledo, politikaya atılmadan önce San Francisco Üniversitesi ve Stanford Üniversitesi'nde eğitim gördü.

içimdeki o başkaldırıyı kazanmış olmasaydım, yaptıklarımı gerçekleştiremezdim."

Yunus, "Fulbright" ve "Nobel" sözcükleri arasındaki tek bağlantı noktası değil. Japonya'dan Osamu Shimomura ve Fransa'dan Jean-Marie Le Clézio da Nobel ödüllü Fulbright mezunları. Shimomura 2008 yılında kimya alanında Nobel'e layık görülürken, Le Clézio de aynı yıl edebiyat ödülünü aldı.

"Fulbright olmasaydı, hiçbir şey yapmam mümkün olmazdı" diyor Birleşik Devletler'deki araştırmaları sonucunda çağdaş biyolojik bilimin en önemli araçlarından biri olarak kabul edilen bir proteinin izolasyonunu sağlayan Shimomura. Japon bilim adamı 1960 yılında Princeton Üniversitesi'nde Fulbright bursu ile araştırma yapma olanağı bulmuştu.

Le Clézio ise, 1979 yılında yine Fulbright şemsiyesi altında, California Üniversitesi'nin Santa Cruz yerleşkesinde ders vermişti.

Shimomura ve Le Clézio Nobel Ödülüne layık görülen otuzsekizinci ve otuzdokuzuncu Fulbright bursiyerleri. A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Eğitim ve Kültür İşleri Bürosu (ECA) kayıtlarına göre, 11 ülkeden toplam 39 Fulbright katılımcısı Nobel komitesi tarafından onurlandırıldı.

Büro ayrıca katılımcıların kariyerlerini takip ederek raporlarında 18 Fulbright mezununun da devlet ya da hükümet başkanı olarak görev aldığı bilgisini veriyor. Bunlardan biri de, 2001-2006 yılları arasında Peru Devlet Başkanı olarak görev yapan Alejandro Toledo. Politikaya atılmadan önce Toledo, California'daki Stanford Üniversitesi'nde ekonomi okudu. 2003 yılında, mezunu olduğu üniversiteye dönerek diploma töreninde öğrencilere seslendi.

"Bir kişinin, bir toplumun ya da bir ulusun yapabileceği hiçbir yatırım, insanlarımızın aklına yaptığımız yatırım kadar faydalı olamaz" dedi Toledo. "Stanford'da, hiçbir şeyin insan aklına yapılan yatırımla kıyaslanamıyacağını keşfettim... Kimse kafanızdakilere el koyamaz. Hiçbir haydut aklınızdakileri çalamaz. Hiçbir devlet onu sizden alamaz. Savaş bile onu imha edemez."

Ayrıca, Fulbright mezunlarının başarılarını inceleyen ECA kayıtları 11 mezunun da A.B.D. Kongresi'ne seçilmiş olduğunu gösteriyor. ■

Japon kimyager Osamu Shimomura, 39 kişiden oluşan Nobel Ödülü ile onurlandırılmış seçkin Fulbright mezunları grubunun bir üyesi.

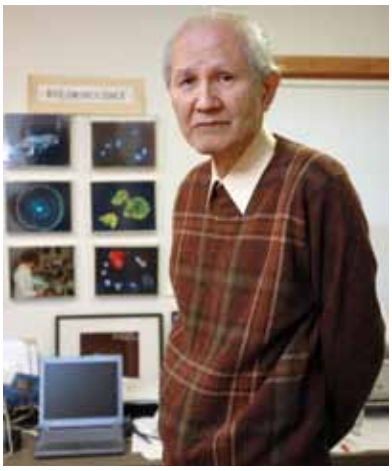

© AP Images/Josh Reynolds

SipaviaAP Images

Fubright mezunlarından Fransız Jean-Marie Le Clézio, "şiirsel serüven ve bedensel hazzı" yansıtan edebi tarzından dolayı, 2008'de Nobel Ödülü'ne hak kazandı.

KISA BİLGİLER

Kilit istatistiki veriler, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki öğrenci değişim programları hakkında fikir veriyor

1,046,468 Uluslararası yabancı öğrenciler ve değişim programı ile Amerika'ya gelen ziyaretçilerin ülkede bulundukları süre içinde haklarındaki bilgilerin toplandığı, yönetildiği ve düzenlendiği bir sistem olan SEVIS'e *(Student and Exchange Visitor Information System – SEVIS)* kayıtlı aktif göçmen olmayan öğrenci sayısı [1]

9,609 A.B.D.'de yabancı öğrencilere eğitim programları sunmak üzere devlete başvuran ve kaydolan okulların sayısı [2]

Uluslararası Değişim Kurumları Açısından Önde Gelen Eyaletler

1,204 California eyaletinde Uluslararası Yabancı Öğrenci ve Değişim Programı olarak bilinen SEVP'e *(Student and Exchange Visitor Program – SEVP)* katılan kurum sayısı

690 New York eyaletinde SEVP'e katılan kurum sayısı

538 Texas eyaletinde SEVP'e katılan kurum sayısı

572 Florida eyaletinde SEVP'e katılan kurum sayısı

423 Pennsylvania eyaletinde SEVP'e katılan kurum sayısı

Önde Gelen Okullar ve Akademik Yabancı Öğrenci Kayıtları

11,621 New York Şehir Üniversitesi *(City University of New York)*

6,549 Güney California Üniversitesi *(University of Southern California)*

5,770 Purdue Üniversitesi

5,605 New York şehrindeki Columbia Universitesi

5,475 Illinois Üniversitesi

SEVIS, Birleşik Devletler'de bulundukları süreç içinde akademik, eğitim ya da diğer değişim programlarına katılan yabancı ülke vatandaşlarının statüleri ve bulundukları yerler hakkındaki bilgileri internet üzerinden derleyen ana veri bankasıdır. SEVIS, ziyaretçiler hakkında kayıt tutar, adres ya da eğitim alanlarında herhangi bir değişiklik gibi güncellemeleri de onlara sponsorluk yapan kurumlardan edinir. Daha detaylı bilgi için lütfen *http://www.ice.gov/sevis/outreach.htm* adresini ziyaret ediniz.

SEVIS, vizesini almış öğrencilerin kullanıcı hesabı açarak kendileri hakkında toplanan bilgilere erişmelerine ve bilgilerinde herhangi bir hata olup olmadığını takip etmelerine olanak verir. 2009 ve 2010 yıllarında yapılacak güncellemeler ile SEVIS, yabancı değişim programı öğrencileri ile etkileşim halindeki tüm devlet daireleri ve kurumları için, A.B.D.'de kaldıkları dönem boyunca öğrencilerin statüleri hakkında edinilen bilgileri paylaşarak korumalarını sağlayan, tamamen elektronik ortamda kağıt kullanılmaksızın yürütülen bir süreç haline gelecektir. ■

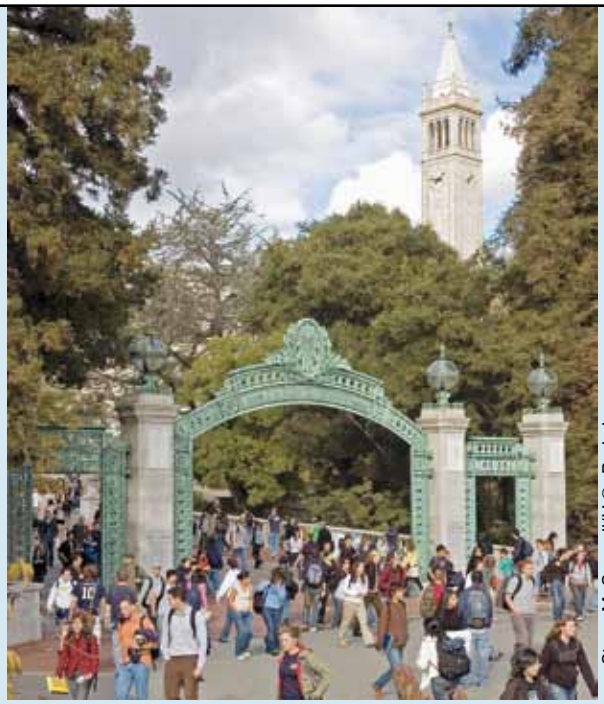

Steve McConnell/U.© Berkeley

California, Amerika çapında en fazla sayıda uluslararası öğrenciye ev sahipliği yapan eyalet. Bu resimde Berkeley'deki California Üniversitesi yerleşkesinin simgeleri olan Sather Kapısı ve çan kulesi önünde, çeşitlilik gösteren öğrenci nüfusunun bir bölümünü görüyorsunuz.

---

[1] SEVIS kayıtlarındaki sayılar; yüksek öğrenim gören öğrencileri, onlarla beraber gelen aile üyelerini, ve meslek okullarına ya da çeşitli alanlarda eğitim veren okullara (örneğin uçuş okulları, dil okulları) kayıtlı öğrencileri içerir. Ayrıca, profesyonel değişim programlarına katılan uluslararası ziyaretçiler de SEVIS sayılarında kapsanır.

[2] Bu sayı yüksek öğrenim akreditasyonu olan kurumların yanısıra, meslek okullarını ve uçuş okulu, güzellik akademileri ve dil okulları gibi akreditasyonu olmayan kuruluşları da kapsar.

Kaynak: SEVP Quarterly Review 2009.

A.B.D. Vizelerinin Temel Hususları

Evet, Birleşik Devletler'deki bir eğitim kurumuna öğrenci olarak başvurunuz kabul edildi ve vize alarak seyahatinize başlamak üzeresiniz. Süreç hakkında anlaşılması gereken önemli şeyler ve temel adımların çoğu, daha ayrıntılı bilgi kaynakları ile birlikte aşağıda özetle açıklanmıştır. Planlamanızı önceden yapmak son derece önemlidir, bu nedenle hazırlıklara seyahatinizden aylar önce başlamanızda yarar var

Vize başvuru evraklarının nasıl doldurulacağı konusunda A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Eğitim ve Kültür İşleri Dairesi tarafından pek çok ülkede seminerler düzenleniyor. Ulaşım açısından size en yakın noktada verilen semineri bulabilmek için *http://educationusa.state.gov/home/education-usa/global-left-nav/education-usa-advising-centers/center-directory* adresini ziyaret etmeniz yeterlidir.

ADIMLAR

Bir üniversiteye kabul edildikten sonra, ve vize başvurunuzu yapmadan önce, yeni okulunuzun size Öğrenci ve Değişim Programları Ziyaretçi Bilgi Sistemi *(Student and Exchange Visitor Information System – SEVIS)* kaydınız için gereken evrakları göndermesi gerekiyor. SEVIS, yabancı öğrenciler ile diğer değişim programları katılımcılarını Amerika Birleşik Devletleri'ne gelişleri ve orada kaldıkları süre boyunca kayıt altına alan, çeşitli kurumlar ve hükümet daireleri arasında bilgi paylaşımı sağlayan web üzerindeki bir bilgi sistemidir.

SEVIS'e kayıt olmak ücretlidir. Bu ücretin ödendiğine dair size verilen makbuzu A.B.D. elçiliği/konsolosluğunda yapacağınız vize mülakatı esnasında ibraz etmek üzere saklamalısınız. Ödenecek olan rakam, katılacağınız eğitim/değişim programı ve başvurduğunuz vizeye göre değişir. SEVIS ücreti genelde öğrenciler için 200 Amerikan Doları civarındadır.

Vize mülakatı için size en yakın A.B.D. elçiliği ya da konsolosluğu ile bağlantıya geçerek randevu alın. Bu bilgilere *http://www.usembassy.gov* sitesini ziyaret ederek ulaşabilirsiniz.

www.educationusa.state.gov adresindeki Web sitesi A.B.D.de bir eğitim kurumunda eğitim almak isteyen yabancı öğrenciler için çok geniş kapsamlı bilgiler içeriyor.

Vize işlemleri sürecinin uzunluğu, A.B.D. elçiliği ya da konsolosluğuna göre değişebilir, ama tüm öğrenci vizesi ve değişim programı ziyaretçi başvurularına öncelik verilmektedir. Mülakat bekleme ve başvurunuzu işlemden geçirme süresi ile ilgili bilgiler *http://www.travel.state.gov/visa/temp/wait/tempvisitors_wait.php* adresinde bulunabilir.

Mülakata gitmeden önce gerekli tüm evrakları hazırlamanız gerekiyor. SEVIS ücreti makbuzu, eğitim kurumunuz tarafından verilen vize geçerlilik belgesi, maddi destek bilgileri, vize başvurusu işlem ücreti, ve doğru olarak doldurulmuş vize başvuru formunuz da bu evraklar arasında bulunmalıdır. Ayrıca, elçilik ya da konsolosluk web sitelerinde yer alan bilgileri de gözden geçirin.

Vize başvurunuzu yaparken, sadece vize ile Amerika Birleşik Devletleri'ne girişinizin bir garantisi olmadığını bilmelisiniz. Vize ile yabancı bir ülkenin vatandaşı, A.B.D. sınırındaki giriş kapısına kadar seyahat edebilir. Oraya varışta, A.B.D. Gümrük ve Sınır Güvenliği Müfettişi, o kişinin ülkeye girişi hakkında karar verir.

Vize alma süreci biraz çetrefilli görünebilir, ama sadece 2008 yılında 6,6 milyon kişinin göçmen olmayan vize başvurusunda bulunduğu da unutulmamalıdır.

GERÇEKLER

Vize almanın zorlukları hakkında yanlış algılayışlar yaygındır. Bazı gerçeklere bir göz atalım..

1.Yanlış: Amerika Birleşik Devletleri ülkeye giren yabancı öğrenci sayısını sınırlamak için bir kota koyuyor.

Gerçek: Dünyanın çeşitli yerlerindeki A.B.D. elçilik ve konsolosluklarının verdiği öğrenci vizeleri için bir sınır yoktur. A.B.D.'deki bir eğitim kurumuna başvurunuz kabul edilmişse ve vize için şartlarınız uygunsa, Dışişleri Bakanlığı bu fırsattan yararlanmanızı istiyor.

2. Yanlış: Bir eğitim acentasına müracaat edersem vize alma şansımı artırabilirim.

Gerçek: Size vize almanızda yardımcı olabileceğini söyleyen hiç kimseye inanmayın. Böyle birine para vermeyin ve onunla herhangi bir anlaşma yapmayın. Kendilerini vize "sağlayıcısı" olarak ilan edenlerin A.B.D. hükümetine özel bir erişim yolu yoktur.

3. Yanlış: Vizeye başvuran kişi bir asgari gelir seviyesi belgelemek zorundadır.

Gerçek: Öğrenci vizesine başvuran kişi; kendisi, ebeveynleri ya da sponsorunun eğitim süresince okul ücreti ve yaşam giderlerini karşılayabilecek maddi yeterliliği olduğunu kanıtlayacak belgeleri ibraz edebilmelidir.

4. Yanlış: Sadece akademik "süperstar"lara vize verilir.

Gerçek: Vizeler sadece en iyi öğrencilere verilmiyor. Ancak vize alabilmek, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir eğitim kurumuna kabul edilmiş olmanızı gerektirir. Akademik anlamda bir eğitim kurumuna kabul edildiğinizde ya da bir değişim programına katılmanız onaylanınca, ilgili eğitim kurumu size SEVIS'in gerektirdiği evrakları verir. Bu evrakları vize başvuru esnasında teslim etmeniz gerekir. Mülakatınızı yürüten konsolosluk yetkilisine, sizi kabul eden eğitim kurumu hakkında geniş bilgiye sahip, ciddi bir öğrenci olduğunuzu göstermeniz gerekecektir. Ayrıca, eğitim gördüğünüz alan hakkında bilgi sahibi olmanız ve iyi geliştirilmiş bir eğitim planınızın bulunması gerekiyor.

5. Yanlış: Vize mülakatınızda konsolosluk yetkilisi sizden "doğru" yanıtları duymak isteyecektir.

Gerçek: Konsolosluk yetkilisi kendi yanıtlarınızı ve kişisel durumunuzu dürüstçe ifade etmenizi isteyecektir.

6. Yanlış: Sadece iyi derecede İngilizce biliyorsanız vize alırsınız.

Gerçek: Amerika Birleşik Devletleri'nde İngilizce eğitimi almayı düşünüyorsanız, bu dilde yeterlilik göstermeniz gerekmez. İngilizce dil bilgisi, konsolosluk yetkilisinin öğrencinin genel başvurusunu değerlendirmesinde dikkate alacağı bir hususlardan yalnızca biridir. Ancak, J-1 türü değişim programı ziyaretçi vize başvuru sahipleri için İngilizce dil bilgisi bir ön koşuldur.

7. Yanlış: Sadece Amerika Birleşik Devletleri'nde akrabalarınız varsa vize alabilirsiniz.

Gerçek: Bu doğru değildir. Sizinle mülakat yapan konsolosluk yetkilisi mülakat sırasında size Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşayan akrabanızın olup olmadığını sorabileceği gibi, kendi ülkenizdeki aile durumunuzla ilgili sorular da sorabilir .

8. Yanlış: Uluslararası öğrenciler Amerika Birleşik Devletleri'ni öğrenci vizesi ile ziyaret ederken herhangi bir işe giremezler.

Gerçek: Özellikle okul yerleşkesi içinde sınırlı saatleri olan "iş-eğitim programları" kapsamındaki bazı işlerde çalışmanız mümkündür.

9. Yanlış: Vize alabilmeniz için geleceğinizi tümüyle planlamış olmanız gerekir.

Gerçek: Gerçekçi bir eğitim planını anlatabilmeniz gerekiyor, ama tüm kariyeriniz için ayrıntılı bir plan anlatmanız gerekmeyecektir.

10. Yanlış: Diplomanızı alır almaz kendi ülkenize dönmek zorundasınız.

Gerçek: Eğitim almış olduğunuz alanda pratik deneyim kazanmak amacıyla Opsiyonel Pratik Eğitim *(Optional Practice Training)* başvurusunda bulunarak, Amerika Birleşik Devletleri'nde yine kendi alanınızda bir yıla kadar süreyle çalışabilirsiniz. ■

Öğrenci ve Değişim Programı Ziyaretçileri için Vize Türleri

F-1: Öğrenci Vizesi: Amerika Birleşik Devletleri'nde akredite edilmiş bir üniversite ya da dil kurumunda eğitim almak için verilen vize.

J-1 Değişim Programı Ziyaretçi Vizesi: Eğitim ya da kültürel değişim programları katılımcılarına verilen vize.

M-1 Öğrenci Vizesi: Akademik olmayan programlara ya da meslek programlarına kayıtlı olanlara verilen vize.

Sosyal Ağlar ve Yurtdışında Eğitim

Charlotte West

Virginia Üniversitesi'nin izni ile kullanılmıştır

Amerika'daki maceraları sona erince bile, bu Virginia Üniversitesi öğrencileri sosyal medya sayesinde birbirleri ile görüşebilecekler.

Sosyal ağ teknolojisi; eğitim programları hakkında bilgi arayan ya da sınıf arkadaşları ile görüşmeyi sürdürmek isteyen gençler için sınırları neredeyse anlamsız kıldı. Serbest yazarlık yapan Charlotte West, eskiden bir uluslararası öğrenciydi.

Öğrenciler, giderek artan bir eğilimle Facebook gibi sosyal ağ sitelerini kullanarak, yurtdışında eğitim için gidilecek yerleri araştırıyor ve deneyimli insanlardan bilgi alıyorlar. Bu teknoloji, hem yurtdışındayken arkadaşlarıyla görüşebilmeleri, hem de yeni arkadaşlar edinmeleri açısından önemli bir rol oynamaktadır.

Café Abroad, 2006 yılında, o zaman 24 yaşında Pennsylvania Devlet Üniversitesi'nden mezun olan ve Avustralya'da yurtdışı eğitimini tamamlayıp yurduna henüz dönmüş olan Dan Schwartzman tarafından kuruldu. "Öğrenciler tarafından yaratılan, öğrencilerin kullanımı için tasarlanan, ve öğrencilerin diğer öğrencilerden gelen soruları gerçek anlamda kendilerinin ürettiği bilgilerle yanıtlayabildikleri bir site" yaratmak istedi.

Los Angeles'taki Occidental College'da diplomasi ve uluslararası ilişkiler okuduktan sonra mezun olan Katherine Lonsdorf, Café Abroad için birkaç makale yazdı. Yazıları, pek çok öğrencinin kendisi ile iletişim kurup, Ürdün ve Ortadoğu'da geçirdiği yurtdışı eğitim deneyimi hakkında sorular sormalarına neden oldu. Kendi ifadesiyle, "Café Abroad için yazı yazarken, Ürdün'de yurtdışı eğitim almak isteyen, ve benimle deneyimlerim hakkında görüşmek isteyen ülkenin çeşitli yerlerindeki yaklaşık 12 öğrenciden sorular geldi. Genelde adıma bir makalede rastladıktan sonra, beni Facebook'tan buldular."

CAFÉ ABROAD INPRINT

Kuruluşundan birkaç yıl sonra, Café Abroad filizlenip Café Abroad InPRINT adı altında, Amerika'nın çeşitli yerlerindeki 330 yüksek öğrenim kurumu ve üniversiteye dağıtılan ulusal çapta bir dergi haline

Steve McConnell/U.C. Berkeley

California Üniversitesi, Berkeley yerleşkesindeki Doe Kütüphanesin'de öğrenciler elektronik ve geleneksel medya'ya erişebiliyorlar.

geldi. Bu arada Dan Schwartzmann Café Abroad Ağ Çözümleri adını verdiği konsepti de geliştirdi. Dan'a göre bu konsept, "öğrencilerin nispeten daha açık şekilde yurtdışı eğitim deneyimlerini kendi okullarındaki öğrencilerle paylaşabildiği bir küresel ağın yanısıra, yurtdışı eğitim bürolarının öğrenciler arasında kendi okullarında dahili olarak yurtdışı eğitim yöntecileri tarafından denetlenen özel bir ağ içinde bağlantı kurabilecekleri sosyal bir ağ."

Örneğin Lonsdorf'un makaleleri gibi, öğrenciler tarafından üretilen içeriğin önemi, eğitim kurumları tarafından da gittikçe artan bir ilgi ile izleniyor olmaları. Mesela, New Paltz'ta bulunan New York Devlet Üniversitesi'nde, çeşitli programlarda kayıtlı olan öğrenciler tarafından oluşturulan bloglar yayınlanıyor.

New Paltz'taki blogların başlamasında rolü olan yurtdışında eğitim pazarlama danışmanı Penny Schouten'e göre, ilk aşamada blogların hedefi büro çalışanlarının iş yükünü hafifletmekti, ama zamanla bunun çok daha ötesine geçildi. Öğrencilerin yurtdışında geçirdikleri zamanı belgelemenin yanısıra, bloglar hem bir devamlılık, hem de "okul yerleşkelerine böylece çok iyi bir hizmet vermenin" gururunu taşıyan mevcut öğrenciler ile potansiyel öğrenciler arasında ortak bir topluluk hissi oluşturdu.

Schouten, ayrıca öğrencilerin bu tür bilgileri kendi yaşıtlarından alabilmelerinin önemini anlatıyor ve şöyle devam ediyor: "Öğrenciler Londra'daki gözde barların nerede olduğunu benden değil, yaşıtları olan diğer öğrencilerden duymak istediler".

İŞBİRLİĞİ RUHU

Hem Schouten hem de Schwartzman, öğrencilerin yurtdışında eğitim tercihlerini yapmaları konusunda sosyal medyanın dönüştürücü öneminin farkındalar. Schwartzman, blogların, Facebook'un, ve bireysel ağ çözümlerinin sadece ilk adım olmalarını ümit ediyor.

Schwartzman'a göre, "yurtdışı eğitim sosyal ağlarının bir sonraki hedefi; programlar, okullar, program sağlayıcılar ve yurtdışı eğitim noktaları hakkındaki bilgilerin serbest bir şekilde aktığı, merkezileştirilmiş bir forumda bilgi alışverişinin yapıldığı, gerçek bir işbirliği ruhuna ulaşılmasıdır. Bu forumda öğrenciler sansürsüz ve açık bir biçimde yurtdışında eğitim hakkında birbirleri ile iletişim kurabilmeliler. Elbette bu biraz idealist bir yaklaşım – ama çabalamaya değer."

Bu sosyal ağ sitelerine internet üzerinden *http://www.cafeabroad.com* ve *http://www.abraodblogs.newpaltz.edu* adreslerinden ulaşabilirsiniz. ■

Bu sohbet esnasında dile getirilen görüşler A.B.D. hükümetinin görüş ve politikalarını yansıtmayabilir.

A.B.D. Sınırlarında Yeni Şartlar

© AP Images/Ricardo Moraes

Baltimore, Maryland'de bulunan Goucher College'daki dans öğrencileri, Rio de Janeiro'daki Mangueria samba okulu ile bir değişim programında bir araya gelince yeni dans hareketleri öğrendiler.

© AP Images/Pablo Martinez Monsivais

Batı yarımkürede seyahat eden Amerikan vatandaşlarının pasaport taşıma zorunluluğu Washington, D.C. deki bu büro dahil olmak üzere, birçok pasaport dairesinin iş yükünü çoğalttı.

Bu yarımkürede sınırları aşmak, eskiye göre biraz daha fazla planlama gerektiriyor. Seyahat eden Amerikalı öğrenciler yolculukları için gereken evraklardaki son değişiklikleri bilmek, ve kendilerinden önce giden ağabeylerinin Kanada sınırını, sınır polisine bir selam çakarak geçtikleri günlerin keyifli anılarına kulak asmamak zorundalar. O zaman öyleydi, şimdi ise durum farklı.

Kanunlardaki son değişikliklere göre, seyahat halindeki yolcuların üzerlerinde kimlik ve uyruk bilgilerini içeren belgeler bulundurmaları gerekiyor. Batı Yarımküre Seyahat Girişimi'ndeki *(Western Hemisphere Travel Initiative – WHTI)* son değişiklikler 2009 yılının Haziran ayından itibaren yürürlüğe girdi. Buna göre, seyahat edenlerin vatandaşlık bilgilerini ve kimlik bilgilerini içeren pasaport ya da onaylı başka bir seyahat belgesi ibraz etme zorunluluğu bulunuyor.

Bu koşullar, 2001 terör saldırılarından sonra güvenliği arttırmak ve Amerikan halkını korumak için yürürlüğe giren çeşitli önlemlerden biri.

WHTI'nin ilk aşaması 2007 yılında yürürlüğe girdi, ve çocuklar da dahil olmak üzere, hava yolu ile seyahat eden tüm yolcular için pasaport ibraz etme zorunluluğunu getirdi. 2009 aşamasında ise hava yolunun yanısıra, kara ve deniz yolu ile seyahat edenlerden, ve daha önce bu zorunluluktan muaf olan Amerika Birleşik Devletleri, Kanada ve Bermuda vatandaşlarından da bu tür belgeleri isteniyor.

Bazı istisnalar da var. 16 yaşından küçük çocuklar doğum sertifikası ya da vatandaşlığını kanıtlayan başka belgeler ibraz edebilirler. 16-18 yaş grubunda; kilise, okul, ya da spor takımı ile seyahat eden çocuklar da kendilerine refakat eden bir yetişkinin yanlarında olması durumunda, yine doğum sertifikası ya da vatandaşlıklarını kanıtlayan başka belgeler ile seyahat edebilirler. Amerikan Yerlileri ise alternatif kimlik evrakları kullanabilir. ■

Hazırlan...Gidiyorsun

Başka bir ülkedeki herhangi bir üniversiteye kabul edildiniz. Vize başvurunuzu yapıyorsunuz. Oh! Annenize bir veda busesi kondurup, köpeğinizi okşadıktan sonra uçağa atlayacaksınız, öyle mi? Yok, o kadar da hızlı değil! Uluslararası bir seyahate hazırlanmak için yapmanız gereken çok şey var daha. Yolculuğunuz keyifli ve heyecanlı olmalı, ama unutmayın ki Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı suç, kaza ya da hastalık mağduru olan, ya da ailesiyle acil bağlantıya geçmesi gereken 200,000 yolcuya her yıl yardım etmek durumunda kalıyor. Her an, her şey olabilir, ama başınıza gelebileceklerin sonuçları doğru bir ön hazırlıkla hafifletilebilir.

UZUN VADELİ HAZIRLIKLAR

Ziyaret edeceğiniz ülkenin yerel koşullarını, hükümetini, politikasını, yasalarını, hava durumunu ve kültürünü araştırın. Bu etkenlerin tümü içine gireceğiniz yeni ortamı her gün şekillendirecektir. Neye doğru adım attığınızı bilmelisiniz.

Vatandaşı olduğunuz ülkenin dışişleri bakanlığından bilgi alarak, gideceğiniz ülke hakkında herhangi bir seyahat uyarısı ya da bilgi notunun yayınlanıp yayınlanmadığını kontrol edin. Örneğin, Amerikalılar bu tür bilgilere A.B.D. Dışişleri Bakanlığı'nın *http://travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/tw/tw_1764.html* adresindeki web sitesinden ulaşabilirler.

Seyahat süresince sağlığınızı ve faydalanabileceğiniz sağlık hizmetlerini de düşünmelisiniz. Gideceğiniz ülkedeki kendi elçiliğinize başvurup, gerekli aşı ve sağlık önlemleri hakkında bilgi edinin. Düzenli olarak kullandığınız özel ilaçlar varsa, bunların gideceğiniz ülkede yasal olup olmadığını araştırın ve ihtiyacınız olan ilaçları nasıl tedarik edebileceğinizi öğrenin.

A.B.D. Bulaşıcı Hastalık Kontrol ve Önleme Merkezleri *(U.S. Centers for Disease Control and Prevention)* de çeşitli sağlık konuları ve durumları ile ilgili kapsamlı bilgileri güncelleştiriyor, seyahat edecek yolcunun karşılaşabileceği olası durumlar ve önceden planlama hakkında bilgi veriyor. Bu web sitesine *http://www.cdc.gov/travel* adresinden ulaşabilirsiniz.

Başka yerlerde benzeri olmayan bir ulusal sağlık sistemine alışık olabilirsiniz. Gideceğiniz ülkede ne gibi sağlık hizmetlerinin olduğunu, hastalık ya da kaza durumunda ne gibi sigorta seçeneklerinin geçerli olacağını öğrenmeniz gerekir. Alerji ya da sıradışı bir sağlık sorununuz varsa, sizin için uygun tedavi yönteminin ne olduğunu açıklayan bir tıbbi bileklik takmayı düşünebilirsiniz.

Imaginechina via AP Images

Uluslararası seyahatte döviz bozdurmanın püf noktalarını öğrenmek önemli bir adımdır.

Yurtdışında araba kullanmayı düşünüyorsanız, gideceğiniz ülkedeki yetkililer ile bağlantıya geçerek Uluslararası Sürücü Belgesi *(International Driving Permit – IDP)* almanızın gerekli olup olmadığını araştırabilirsiniz. IDP almanın en güvenilir yolu ulusal otomobil derneklerinden öğrenilebilir. Ayrıca, trafik sigortası ve kasko koşullarını öğrenmekte de fayda var.

KISA VADELİ HAZIRLIKLAR

Önemli evrakların bir nüshasını evinizde, ailenize bırakın. Bunlar arasında pasaport kimlik sayfasının fotokopisi, uçak biletleri, sürücü belgesi, kredi kartları,

© AP Images/Roberto Pfeil

Düseldorf, Almanya'da genç bir yolcu, havalimanında hızlıca yürüyor.

seyahat programları fotokopileri, seyahat çeklerinizin seri numaraları ve yurtdışındaki iletişim bilgileriniz de bulunmalıdır. Kaza ya da herhangi bir acil durumda, bu evraklar yakınlarınızın size yardımcı olabilmeleri açısından büyük önem taşıyacaktır.

Bagaj etiketlerinizde adınız, adresiniz, ve telefon numaralarınızın bulunduğundan emin olun. Ayrıca, bagajınızın iç kısmında da iletişim bilgilerinizi bulundurun.

Bagaj için geçerli olan kuralları ve kullandığınız havayolunun bagaj ağırlık sınırlarını bilmelisiniz.

Tüm kredi kartlarınızın kullanılabilir bakiyelerini, ve kredi kartlarınızı sağlamış olan bankalara yurtdışından nasıl ulaşacağınızı bilin.

Gideceğiniz yerde kendi ülkenizin elçilik ya da konsolosluk adresleri ile telefonlarını mutlaka yanınıza alın.

Mümkünse, gideceğiniz ülkeye vardığınız zaman, acil bir durumda size ulaşılabilmesi için, ülkenizin elçiliği ya da konsolosluğuna kayıt olun.

Geride bıraktıklarınız ile iletişim kurmak için birden fazla alternatif bulun: Telefon kartları, uluslararası erişilebilirliği olan e-posta adresi, faks ve benzeri yollar.

Kablosuz mobil cihazlarınızın yurtdışında çalışıp çalışmayacağını öğrenin.

Döviz ve/veya seyahat çeki alın. Bankanızın, çek hesabınıza ulaşmak için ülkenizde kullandığınız banka kartınızı yurtdışında kullanıma açıp açmadığını öğrenin. Yanınızda büyük miktarlarda nakit para taşımaktan kaçının.

Sigorta için gerekmesi durumunda, bagajınıza koyduğunuz eşyaların ayrıntılı bir listesini oluşturun.

Kendi ülkenizde havalimanına ulaşımınızı ayarlayın.

Ziyaret edeceğiniz ülkede havalimanından son varış noktasına sizi götürecek olan ulaşım alternatiflerini araştırın. Gerekli ayarlamaları yapmaya hazırlıklı olun.

Kendi ülkenizden çok farklı iklime sahip başka bir ülkeye gidiyorsanız, oraya vardığınızda üzerinizde ya da yanınızda uygun giysiler bulunduğundan emin olun. ■

Eileen Barroso/Columbia University

Columbia Üniversitesinin yeni mezunları, 2006 yılı mezuniyet töreninde ülkelerinin bayraklarını sallıyorlar.

Kaynakça

Kitaplar, raporlar, web siteleri ve uluslararası eğitim ile ilgili diğer referans kaynakları

KİTAPLAR VE RAPORLAR

Byram, Michael, and Anwei Feng, eds. *Living and Studying Abroad: Research and Practice*. Clevedon, England; Buffalo, NY: Multilingual Matters, 2006.

Commission on the Abraham Lincoln Study Abroad Fellowship Program. *Global Competitive and National Needs: One Million Americans Studying Abroad*. Washington, DC, 2005. *http://www.nafsa.org/_/Document/_/lincoln_commission_report.pdf*

Dowell, Michele-Marie, and Kelly P. Mirsky. *Study Abroad: How to Get the Most Out of Your Experience*. Upper Saddle, NJ: Prentice Hall, 2003.

DuFon, Margaret A., and Eton Churchill, eds. *Language Learners in Study Abroad Contexts*. Clevedon, England; Buffalo, NY: Multilingual Matters, 2006.

Institute of International Education. *Open Doors: Report on International Educational Exchange*. New York, NY, 2008. *http://opendoors.iienetwork.org/*

J. William Fulbright Scholarship Board 44th Annual Report, 2007-2008. U.S. Department of State, Bureau of Educational and Cultural Affairs, Fulbright Program. Washington, DC, 2008. *http://fulbright.state.gov/root/resources-for/fsb*

Kinginger, Celeste. *Language Learning and Study Abroad: A Critical Reading of Research*. New York, NY: Palgrave Macmillan, 2009.

Lewin, Ross, ed. *Handbook of Practice and Research in Study Abroad: Higher Education and the Quest for Global Citizenship*. New York, NY: Routledge, 2009.

Li, Cheng, comp. *Bridging Minds Across the Pacific: U.S.-China Educational Exchanges, 1978-2003*. Lanham, MD: Lexington Books, 2005.

AP Images/Al Goldis

Bir öğrenci Michigan Eyalet Üniversitesi Yurtdışı Eğitim Bürosu'ndaki kaynaklarını gözden geçiriyor.

Loflin, Stephen E. *Adventures Abroad: The Student's Guide to Studying Overseas*. New York, NY: Kaplan Publishing, 2007.

Pomfret, John. *Chinese Lessons: Five Classmates and the Story of the New China*. New York, NY: Henry Holt and Company, 2006.

Rolls, Albert, ed. *International Perspectives on Education*. Bronx, NY: H.W. Wilson, 2007.

Singer, Sandra L. *Adventures Abroad: North American Women at German-Speaking Universities, 1868-1915*. Westport, CT: Praeger, 2003.

Spencer, Sarah E., and Kathy Tuma, eds. *The Guide to Successful Short-Term Programs Abroad*. 2nd ed. Washington, DC: NAFSA, Association of International Educators, 2007.

Stevick, Doyle, and Bradley Levinson, eds. *Advancing Democracy Through Education? U.S. Influence Abroad and Domestic Practices*. Charlotte, NC: Information Age Publishing, 2008.

A Study of Four Federal Graduate Fellowship Programs: Education and Employment Outcomes. Prepared by Lewis E. Kraus et al. for the U.S. Department of Education; Office of Planning, Evaluation, and Policy Development; Policy and Program Studies Service. Washington, DC, 2008. *http://www.ed.gov/about/offices/list/opepd/ppss/reports.html*

Sullivan, Erin E. *Study Abroad for Dummies*. Hoboken, NJ; Indianapolis, IN: Wiley, 2004.

Van de Water, Jack, Madeleine F. Green, and Kimberly Koch. *International Partnerships: Guidelines for Colleges and Universities*. 4th ed. Washington, DC: American Council on Education, 2008.

Walton, Whitney. *Internationalism, National Identities, and Study Abroad: France and the United States, 1890-1970*. Stanford, CA: Stanford University, 2009.

Williamson, Wendy. *Study Abroad 101*. 2nd ed. Charleston, IL: Agapy Publishing, 2008.

BU DERGİDE ADI GEÇEN FULBRIGHT MEZUNLARININ ESERLERİ

Le Clézio, Jean-Marie G. *Desert*. Boston: David R. Godine, 2009.

Le Clézio, Jean-Marie G. *The Round and Other Cold Hard Facts*. Lincoln, NE: University of Nebraska Press, 2002.

Shimomura, Osamu. *Bioluminescence: Chemical Principles and Methods*. Hackensack, NJ: World Scientific, 2006.

Toledo, Alejandro. Speech on the effort to fight poverty delivered June 15, 2003, Stanford University. *http://news-service.stanford.edu/news/2003/june18/toledotext-618.html*

Yunus, Muhammad, and Alan Jolis. *Banker to the Poor: The Autobiography of Muhammad Yunus, Founder of Grameen Bank*. New York: Oxford University Press, 2001.

Yunus, Muhammad. *Creating a World Without Poverty: Social Business and the Future of Capitalism*. With Karl Weber. New York: Public Affairs, 2007.

Yunus, Muhammad. *Halving Poverty by 2015: We Can Actually Make It Happen*. Dhaka: Grameen Bank, 2003.

Yunus, Muhammad. Speech on micro-lending and social business delivered May 10, 2007, Vanderbilt University. *http://www.vanderbilt.edu/news/commencement2007*

WEB SİTELERİ

A.B.D. Devlet Kurumları

Smithsonian Institution, Uluslararası İlişkiler Dairesi - Smithsonian Institution, Office of International Relations
Uluslararası İlişkiler Dairesi, Smithsonian araştırmaları ve yurtdışı programlarını destekliyor, Smithsonian'ın kurumlar ve uluslararası kuruluşlar ile ilişkilerinde aracılık yapıyor, ve uluslarası değişim programlarının lojistik ayrıntıları konusunda destek sağlıyor.
http://www.si.edu/intrel/default.htm

A.B.D. Eğitim Bakanlığı, Önlisans Eğitimi Dairesi – US Department of Education, Office of Postsecondary Education
Önlisans Eğitim Dairesi, önlisans eğitim politikasını geliştiriyor ve kaliteli önlisans eğitimine erişimi arttıran programları yönetiyor.
http://www.ed.gov/about/offices/list/ope/index.html

AP Images/Hattiesburg American/ Henriett Wildamith

Southern Mississippi Üniversitesi koşu takımındaki uluslararası atletler arasında Romanya, Trinidad, Jamaica, Mısır, Çek Cumhuriyeti ve Kenya'dan temsilciler var.

© AP Images/Jeff Chiu

Alman Sebastian Wickenburg (solda) ile Hong Kong'lu Pui-Wa Li, California Üniversitesi Berkeley Yerleşkesi'ndeki "International House"dan ayrılıyor.

A.B.D. İç Güvenlik Bakanlığı, Göçmenlik ve Gümrük İşleri, Öğrenci ve Değişim Programları Ziyaretçi Bilgi Sistemleri (SEVIS) – US Department of Homeland Security, Immigration and Customs Enforcement, Student and Exchange Visitor Information System (SEVIS)
SEVIS, değişim programlarındaki yabancı katılımcılar hakkında bilgi toplayan ve barındıran internet tabanlı bir sistemdir. *http://www.ice.gov/sevis*

A.B.D. Dışişleri Bakanlığı

Konsolosluk İşleri Dairesi, uluslararası seyahat planlayan A.B.D. vatandaşları ve yabancılar için geniş bilgiler sunuyor. *http://travel.state.gov/visa/visa_1750.html*

Eğitim ve Kültür İşleri Dairesi, A.B.D. hükümeti tarafından yürütülen değişim programlarının başında gelir. *http://www.exchanges.state.gov/*

EducationUSA, Amerika Birleşik Devletleri'nde yükseköğrenim hakkında bir rehberdir. *http://educationusa.state.gov/*

Fulbright Programı A.B.D. hükümetinin en eski ve en fazla tanınan değişim programlarından biridir. *http://fulbright.state.gov/*

Sivil Toplum Kurumları ve Kâr Amacı Gütmeyen Kuruluşlar

Amerikan Eğitim Konseyi, Uluslararası Girişimler Merkezi – American Council on Education, Center for International Initiatives
Amerikan Eğitim Konseyi, A.B.D.'de bulunan her türlü yükseköğrenim kurumunun mütevelli heyeti başkanları ve rektörlerini temsil etmektedir. Merkez, Amerikan kampüslerinde uluslararası katılımı güçlendiren program ve hizmetler sunuyor. *http://www.acenet.edu//AM/Template.cfm?Section=cii*

Amerika-Ortadoğu Eğitim ve Öğretim Hizmetleri (AMIDEAST – America-Mideast Educational and Training Services)
Amerika-Ortadoğu Eğitim ve Öğretim Hizmetleri, Amerikalılar ile Ortadoğu ve Kuzey Afrika halkları arasında karşılıklı anlayış ve işbirliğini güçlendiren, kâr amacı gütmeyen özel bir kuruluştur. *http://www.amideast.org/*

Café Abroad
Bu web sitesi öğrenciler arasında uluslararası eğitim hakkında sohbet ve bilgi paylaşımı sağlayan bir sitedir. *http://www.cafeabroad.com*

Uluslararası Eğitim Değişim Programları Konseyi (CIEE – Council on International Exchange)
Uluslararası Eğitim Değişim Programları Konseyi, lise ve üniversite öğrencileri ile eğitimcilerine yurtdışında eğitim ve öğretim olanakları sağlayan programları yönetiyor. *http://www.ciee.org/*

Küresel Mühendislik Eğitimi Değişim Programı – Global Engineering Education Exchange
Küresel E^3 Programı mühendisler için tasarlanmış bir yurtdışı eğitim programıdır. Amerika Birleşik Devletleri ve yurtdışındaki üye üniversite ve yükseklisans programlarında kayıtlı mühendislik öğrencileri, dünya çapındaki üye üniversitelerde ders alabilir, staj yapabilirler. *http://www.globale3.org/*

LASPAU: Amerika Kıtaları Akademik ve Profesyonel Programlar (LASPAU – Academic and Professional Programs for the Americas)
Kâr amacı gütmeyen LASPAU, Harvard Üniversitesi işbirliği ile, Amerika kıtalarında yürütülecek akademik ve profesyonel programların tasarımı, geliştirilmesi ve uygulamasını gerçekleştiriyor. *http://www.laspau.harvard.edu*

Uluslararası Araştırma ve Değişim Kurulu (IREX – International Research and Exchanges Board)
IREX, eğitim kalitesini iyileştirmek, bağımsız medyayı güçlendirmek ve çoğulcu sivil toplum gelişimini desteklemek amacı ile çalışan, kâr amacı gütmeyen uluslararası bir kuruluştur.
http://www.irex.org/programs/grants.asp

Yabancı Öğrenci İşleri Ulusal Derneği (NAFSA – National Association of Foreign Student Affairs)
NAFSA, uluslararası eğitimi destekleyen ve iş sahasında profesyonel gelişim fırsatları sağlayan bir kuruluştur. *http://www.nafsa.org/*

State University of New York (SUNY), New Paltz
SUNY web sitesi çeşitli programlara katılan öğrenciler tarafından yayımlanan ve yurtdışında eğitim konusunda yazılmış olan blogları içermektedir.
http://Abroadblogs.newpaltz.edu/

BURS PROGRAMLARI

Boren Uluslararası Eğitim Bursu – Boren Awards for International Study
Boren bursları lisans ve yükseklisans programlarına kayıtlı Amerikalı öğrenciler için eğitimlerine uluslararası bir boyut katma ve ek dil öğrenme fırsatını sağlıyor. *http://www.borenawards.org/*

Fulbright Burs Programı – Fulbright Scholarship Program
A.B.D. hükümetinin uluslararası eğitim alanındaki amiral gemisi olan Fulbright, her yıl yabancı bir ülkede eğitim gören 1,000 kadar Amerikalı öğrenciye, ve Amerika Birleşik Devletleri'nde eğitim gören 1,500 kadar yabancı öğrenciye eğitim bursu sağlıyor.
http://www.fulbright.state.gov

Gates Cambridge Bursu – Gates Cambridge Scholarship
Bu burs programı Bill ve Melinda Gates Vakfı tarafından, Birleşik Krallık dışından gelen olağanüstü başarılı öğrencilerin Cambridge Üniversitesi'nde eğitim görebilmelerini sağlamak amacı ile kuruldu.
http://www.gatesscholar.org/

Gilman Uluslararası Burs Programı – Gilman International Scholarship Program
A.B.D. Dışişleri Bakanlığı Eğitim ve Kültür İşleri Dairesi'nin sponsoru olduğu Benjamin A. Gilman Uluslararası Burs Programı, dünyanın çeşitli yerlerindeki yurtdışı eğitim programlarında kayıtlı Amerikalı lisans öğrencilerini destekliyor.
www.iie.org/gilman

Online Uluslararası Burslar – International Scholarships Online
Bu web sitesi yurtdışında eğitim almak isteyen öğrenciler için eğitim finansmanı ve burslar hakkında bir kaynaktır.
http://www.internationalscholarships.com

Amerikalı Eğitmenler İçin Kore Etütleri Çalıştayı – Korean Studies Workshop for American Educators
Kore Vakfı'nın sponsoru olduğu bu çalıştay, Amerikalı eğitimcileri Kore ziyaretine davet ederek karşılıklı anlayışı güçlendiriyor. *http://www.iie.org//Admin/Website/WPreview.cfm?CWID=768*

Marshall Bursları – Marshall Scholarships
İkinci Dünya Savaşı sonrası Avrupa'nın yeniden inşasını sağlayan ekonomik kalkınma programını yürüten George C. Marshall'ın onuruna verilen bu burslar, İngiliz hükümeti tarafından sponsor edilmektedir. *www.marshallscholarship.org*

Rhodes Bursları – Rhodes Fellowships
Birleşik Krallık'ta bulunan Cambridge Üniversitesi'nde eğitim alan 32 Amerikalı öğrenciyi destekleyen Rhodes Bursları, en eski ve saygın burs programlarından biridir. *http://www.rhodesscholar.org/info*

Scholarship News
Bu site öğrenciler için çeşitli burslar ve stajlar hakkında bilgi içeriyor.
http://www.free-4u.com

FİLMOGRAFİ

***L'Auberge Espanol* (2002)**
http://www.imdb.com/title/tt0283900/
Yapımcı: Bac Films
Yönetmen: Cedric Klapisch
Özet: Tutucu bir Fransız ekonomi ögrencisi, İspanyolca öğrenmek için bir Avrupa değişim programına katılıyor ve Avrupa'nın çeşitli yerlerinden gelen altı öğrenci ile Barselona'da bir daire paylaşıyor.
Süresi: 122 dk.

***French Postcards* (1979)**
http://www.imdb.com/title/tt0079176/
Yönetmen: Willard Huyck
Özet: Bir grup Amerikalı değişim programı öğrencisi, dilini ve kültürünü öğrenmek için Paris'e gelir.
Süresi: 95 dk.
Not: Bu film Fransa, Batı Almanya ve Amerika Birleşik Devletleri ortak yapımıdır

***J. William Fulbright: The Man, the Mission and the Message* (2006)**
http://jwhfulbright.org/news/video.html
Yapımcı/Yönetmen: W. Drew Perkins
Özet: Hazırladığı yasa ile Fulbright Uluslararası Değişim Programları'nı kuran öngörülü bu Amerikalı senatörün sözlü profili.
Süresi: 60 dk.

***Oxford Blues* (1984)**
http://www.imdb.com/title/tt0087866
Yapımcı: Baltic Industrial Finance/Winkart Film Productions
Yönetmen: Robert Boris
Özet: Genç bir Amerikalı, hayalindeki kızın sevgisini kazanmak için onu Oxford Üniversitesine kadar takip eder ve kendi de kayıt olmak zorunda kalır.
Süresi: 97 dk.

A.B.D. Dışişleri Bakanlığı yukarıda adı geçen kaynakların içeriği ve sürekliliği konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmez. Tüm internet bağlantı adresleri Ağustos 2009 itibari ile aktif durumda idi.

now on facebook

ENGAGING THE WORLD

A MONTHLY JOURNAL
IN MULTIPLE LANGUAGES

http://america.gov/publications/ejournalusa.html

U.S. Department of State, Bureau of International Information Programs